

สตาร์ทอป

จับผี

ภารกิจตามหาของลุดวินวาย
เพราะที่หายไม่ใช่พัสดุธรรมดา
แต่เป็นวิญญาณร้ายหลบหนี!

วรกันต์

สงครามก่อน จับปืน

ตอน มรณังเอ็กซ์เพรส

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

วรกันต์

สตาร์กอน

ฉบับพิเศษ

ตอน มรณังเอ็กซ์เพรส

วรกันต์

พิมพ์ครั้งที่ 1	:	มีนาคม 2569
จัดพิมพ์	:	สำนักพิมพ์กาฬกาล
บรรณาธิการบริหาร	:	มนต์ชีพ ศิวะสินางกูร
บรรณาธิการเล่ม	:	ประภัสสร อวยจินดา
พิสูจน์อักษร	:	พรปวีณ์ โอทาทะ
ออกแบบปก	:	ชาวีฟ ต่อเล็บ
ออกแบบรูปเล่ม	:	รุ่งฤทัย ศรีสุข

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

วรกันต์.

สตาร์กอนฉบับพิเศษ ตอน มรณังเอ็กซ์เพรส.- กรุงเทพฯ : บুক ไทม์, 2569.

292 หน้า.

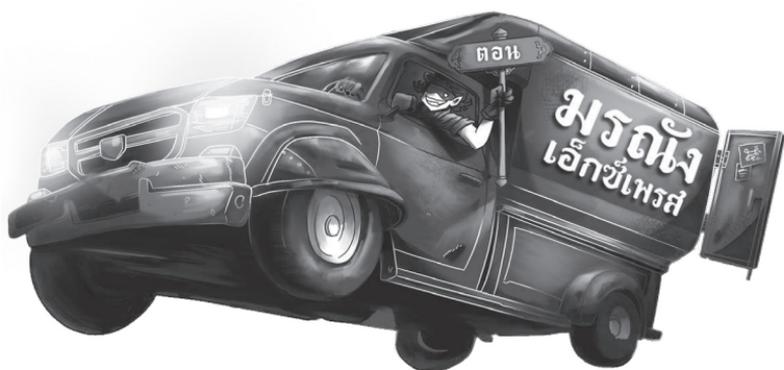
1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-14-0757-5

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

จัดจำหน่าย : บริษัท บুক ไทม์ จำกัด
214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 ถนนพระราม 2
แขวงบางมด เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150
โทรศัพท์ 0-2415-2621 โทรสาร 0-2416-7744
www.booktime.co.th

คำนำนักเขียน

ตอนที่ 1 บก. บอกให้เขียนเล่ม 2 ต่อได้เลยผมก็นึกว่าเอาฮา
สรุป บก. เอาจริง แถมงานร้อนไฟลูกอีก

ใครก็ได้ช่วยด้วย...

หลังจบเล่มแรกไปแล้ว เรื่องราวบางส่วนที่ทิ้งไว้เป็นปริศนา
ทั้งเรื่องของตัวละคร ผี วัตถุอาคม พลังวิเศษ กำลังจะถูกหยิบยกมา
ขยายความอีกหน จากครั้งก่อนนวนิยายแค่ในป่า รอบนี้มีไอเดียใหม่คือ
ทัวร์รอบเมือง พื้นที่ใหญ่ขึ้น ผีเยอะขึ้น ผู้ใช้อาคมมากวิชาขึ้น

เมื่อหมดช่วง “ปาพะพราง” สองตัวเอกของเราอย่างกรและริรัช
ได้งานชิ้นใหม่ เป็นการไล่จับวิญญาณหลุดหายไปจากระบบบริการขนส่ง
“มรณังเอ็กซ์เพรส” แต่เรื่องไม่คาดฝันกลับกลายเป็นว่าภารกิจนี้ได้เผย
เรื่องราวบางอย่างของพวกเขา

ถามว่าควรอ่านเล่มแรกก่อนเล่มนี้มั๊ย... ก็อ่านเถอะครับ เนื้อเรื่อง
มันเรียงตามไทม์ไลน์ ขอรับรอง ผมไหวก็ได้

และก่อนจะพบเจอภารกิจใหม่ ทางผมขอขอบคุณนักอ่านทุกท่าน
ด้วยครับ ไม่ว่าจะชอบ ไม่ชอบ หรือเฉยๆ แค่พวกคุณอ่านรู้เรื่อง
ก็เป็นสิ่งที่ผมประทับใจแล้ว

ขอบคุณเหล่านักเขียนร่วมชะตากรรมท่านอื่นที่ให้คำแนะนำ
ใหม่ๆ แก่ผมในบางเวลา ไม่เช่นนั้นผมคงเสียดสีระเบิดเนื้อหากับ
ตัวละครทั้งหมดตั้งตั้งแต่ 8 บทแรก

ขอบคุณ “สำนักพิมพ์กาฬกาฬกับบุ๊คไทม์” อีกครั้งที่ยอมปล่อย

ให้หนังสือชุดนี้มีต่ออีกเล่ม (ไม่น่าเชื่อเหมือนกันครับว่าจะมี ผมเองก็
ประหลาดใจ) รวมถึงถึงพี่ๆ ที่มงานและ บก. ทุกท่านด้วยนะครับ

ขอบคุณครับ

วรกันต์

คำนำสำนักพิมพ์

ยินดีต้อนรับผู้อ่านเข้าสู่โลกที่ “ผี” ไม่ได้มีไว้แค่หลอกคน แต่ยังสามารถกลายเป็นภารกิจ งาน ปัญหาที่ต้องจัดการ และเรื่องราวของสองตัวละครอย่างกรและธีรชก็ยังไม่จบลงง่าย ๆ

เรื่องราวใน “สตาร์ทอัพจับผี ตอน มรณังเอ็กซ์เพรส” ได้ขยับจากพื้นที่ป่าลึกลับอย่างป่าพะยอมในภารกิจครั้งก่อน ออกสู่โลกที่กว้างขึ้น เมืองใหญ่ขึ้น และแน่นอนว่า... ปัญหาที่ใหญ่ขึ้นตามไปด้วย เมื่อวิญญาณที่ควรถูกส่งต่อกลับหลุดหายจากระบบขนส่งอย่าง “มรณังเอ็กซ์เพรส” ภารกิจได้ตามสิ่งที่ไม่ควรหลุดออกมาจึงเริ่มต้นขึ้น พร้อมกับปริศนาใหม่ที่ค่อยๆ เผยให้เห็นเบื้องหลังของตัวละครมากขึ้นกว่าที่เคย

สิ่งที่สำนักพิมพ์ชอบในเรื่องนี้คือความสนุกแบบที่จริงจังบ้าง ไม่จริงจังบ้าง ระหว่างบรรยากาศลึกลับ เรื่องอาคม ความเชื่อ และอารมณ์ขันที่เผลอมาเป็นระยะ จนทำให้การ “จับผี” ครั้งนี้ไม่ได้มีแต่ความหลอน แต่ยังมีความวุ่นวายที่ชวนให้อ่านต่อไปเรื่อยๆ

สำนักพิมพ์ขอขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่ให้การสนับสนุนผลงานของผู้เขียน และร่วมเดินทางไปกับโลกเหนือธรรมชาติที่ทั้งชวนสงสัย และชวนยิ้มนี้

หวังว่าภารกิจครั้งใหม่ของกรและธีรช จะทำให้ผู้อ่านสนุกไปกับการตามล่าปริศนาอีกครั้ง...

สำนักพิมพ์กาฬกาล
บันเทิง ชั้นเชิง และปัญญา

1

อะไรมันคลอใจให้ต้องมารับงานอุบาทว์แบบนี้กันวะครับเนี่ย!

กรรถอนหายใจทั้งในความคิดและที่แสดงออก จะไม่อยากบ่นได้ไง ในเมื่อเวลานี้ก็ปาเข้าไปสามทุ่มแล้ว แต่เด็กหนุ่มผมยุ่งยังคงวิ่งอยู่บน ถนนเลนเดียวในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง เป็นถนนแคบๆ ที่รถยนต์ไม่สามารถวิ่งสวนกันได้ คั่นกลางระหว่างบ้านหลายหลังที่ปลูกสร้างขนานซ้ายขวา เสาไฟระหว่างทางเองก็สว่างพอประมาณ เลยทำให้บรรยากาศที่ควรมืดเปลี่ยวไม่น่ากลัวนัก

ถ้าชาวบ้านคนไหนไม่หลับไม่นอนแล้วมองผ่านหน้าต่างตอนนี้ คงคิดว่ากรเป็นวัยรุ่นวิ่งเพื่อสุขภาพ แต่ถ้ามองด้วยเลนส์ของคนเห็นผี จะเห็นว่าไอ้หนุ่มนี่กำลังไล่ตามซาคุหนึ่งทีวิ่งนำหน้าอยู่ต่างหาก

ถ้าให้อธิบายสภาพ “ซา” ที่ว่า มันก็คืออวัยวะตั้งแต่ส่วนเท้าขึ้นมา จนถึงหัวเข่าเหมือนของคนทั่วไปนั่นแหละ เพียงแต่มีส่วนผสมของ กางเกงสแล็คกับรองเท้าหนังสวมมาด้วย อีกอย่างมันเป็นขาที่ถูกตัดออกด้วยของมีคมจนเห็นกล้ามเนื้อสีแดงข้างในและคราบเลือดจากรอยแผล เลยเป็นขาของผีที่ต่อให้แยกจากร่างกายก็ยังคงขยับต่อไปได้อยู่ แต่ไม่เคยเคลื่อนไหวตามจิตสำนึกของเจ้าของร่าง

และพออวัยวะอยู่นอกขอบเขตการควบคุมของเจ้าของ ทุกอย่างก็เกินควบคุมไปแล้ว

“ไฉยยย เมื่อไหร่มันจะเหนื่อยบ้างสักที” กรหายใจหอบครั้งใหญ่ แม้จะไม่หยุดย่ำเท้าไล่ตามขาสองข้างนั้น

“ผีบ้านไหนมันจะไปเหนื่อยได้วะ” ธีรชผู้วิ่งตามหลังกรมาไม่ห่าง ไวยวายขึ้น ก่อนจะหันไปมองสัมภาระที่ตัวเองแบกมาเหมือนกระเป่าเบ๊ที่น่ารำคาญ “แต่ตอนนี้กูเริ่มหนักละ มึงใช้ผีแบกผีทำไมเนีย เอามันใส่กระเป่าผ้าสิเหี้ย!”

จะใช้คำว่าสัมภาระก็ไม่ถูกเสียทีเดียว สิ่งทีธีรชแบกขึ้นหลังไว้คือผีตัวหนึ่งจำพวกเดียวกันที่เรียกว่าเดวิด ...เขาจะอยากลดคำว่าสัมภาระให้เหลือแค่ ภาระ มากกว่า โคตรจะเข้ากับผีตัวนี้สุดๆ

สำหรับคนที่ไม่รู้จักมัน เดวิดเป็นไอ้หน้าหล่ออินเตอร์ด้วยดีเอ็นเอของลูกครึ่งฝรั่งวัยยี่สิบห้าปีคนหนึ่ง แถมยังมีญาณเรียกผีประทัพร่างได้แบบร่างทรง เลยทำให้มีคอนเนคชั่นทางการตลาดปราบผีมากกว่าที่กรกับธีรชจะมีได้ จนเมื่อไม่กี่เดือนก่อนเดวิดจะหายไปแบบเงิบเงียบเพราะรับงานไล่ผี

ซึ่งกรกับธีรชก็พบร่างทรงหน้าฝรั่งคนนั้นถูกหั่นเป็นชิ้นๆ ใส่ตู้เย็นไว้เพื่อเป็นมือสำรองของวิญญาณคำสาปที่บังเอิญไปทำงานที่นั่นเช่นกัน แต่พวกเขาผีมือกว่าเลยรอดมาได้

แล้วเรื่องก็ไม่ได้จบแค่นั้น

หลังจากที่ผีป่ามหาภัยสลายและตำรวจมาเก็บร่างผู้เสียชีวิตไปชันสูตร วิญญาณของเดวิดก็กลับมาแบบไม่เหมือนเดิมเท่าไร

หลังจากโดนหันเป็นชิ้นๆ ไข่ลูกครึ่งที่มีแค่ส่วนหัว กระเสือกกระสนตามหา วิญญาณอวัยวะส่วนอื่นของตัวเองที่หนีกระจัดกระจายเป็นเวลาหลาย เดือน แน่นอนว่าเขาทำเองไม่สำเร็จ จนที่พึ่งสุดท้ายของร่างทรงลูกครึ่ง ก็คือสำนักงานของพวกเขา

ที่แรกธีรชก็ด่าเบิงหลายชุดให้เดวิดไปจัดการเอง เพราะเคยถูก แ่่งงานกลายเป็นความแค้นฝังหุ่น แต่ค่าจ้างที่ได้ก็ทำเอาสองพี่น้อง ปฏิเสธไม่ลงนัก

คือเดวิดจะยกทุกอย่างในสำนักร่างทรงให้ ขอแค่มีร่างกายครบ 32 ก่อ่นไปปรโลก

นั่นแหละคือเหตุผลที่กรและธีรชชอบช่วยผีมากกว่าคน พวกเขา มักให้อะไรได้มากกว่า เนื่องจากพอตายแล้วก็เอาทรัพย์สินไปด้วยไม่ได้ อยู่ดี เลยไม่มีอะไรให้โลก

แต่พองานนี้มันยืดยาวมาห้าวันจนถึงปัจจุบันก็ซั๊กจะเบื่อหน้า เดวิดเต็มที่แล้ว พวกเขาใช้เวลาสามวันตามหาลำตัว แขน และมือของ เดวิดจนเอามาประกอบคืนได้ จนมาถึงคืนนี้...พวกเขาได้ร่างกายมาแค่ ส่วนเอว เลยยังต้องวิ่งวุ่นกันคืนนี้เพื่อตามขามาคืนให้ แถมเดวิดที่ไม่มี อวัยวะส่วนนั้นจึงเดินไม่ได้จนธีรชต้องเป็นคนแบกขึ้นหลัง เดวิดนั้น เรื่องมากเกินจะลงไปอยู่ในกระบะเป่า

“ภูจะทิ้งมึงไว้ตรงนี้แหละไ้หน้าลูกครึ่ง” ธีรชสะบัดเดวิดลงจาก หลัง ความหนักและเกะกะเริ่มทำให้ผีในร่างเด็กมัธยมต้นที่ช่วงนี้ เริ่มอารมณ์ดีขึ้นบ้างเก็บอาการรำคาญไม่อยู่

เขาซั๊กเริ่มเข้าใจอนันดาตอนมีผีซึ่คอในเรื่องซัดเตอร์ก็วันนั้นแหละ

“ยูทำแบบนี้กับไอไม่ได้นะ!” ฟีร่างทรงในชุดสูทที่กลับมา มีร่างกายเกือบสมบูรณ์เกือบกลับด้วยสำเนียงต่างชาติเพราะไม่ยอมลงพื้น เขาใช้มือสองข้างล็อกคออีริชไว้ไม่ให้ร่วง “วิญญาณของไอสะอาดเกินกว่าจะอยู่บนพื้นข้างถนน”

“คลานเอาสิวะ! ฟีตัวไหนเดินไม่ได้แม่งก็คลานกันทั้งนั้น” เด็กชายว่าขณะสองเท้าก้าววิ่งตามกร แต่ก็บิดตัวซ้ายขวาเพื่อโยนผีไร้ขา ออกจากหลังระหว่างทาง พลังคิดในใจว่าถ้าไม่ต้องพกเดวิดมาด้วย งานอาจจะง่ายกว่านี้

ทางด้านกรยังคงวิ่งไล่ตามขาของเดวิดแบบไม่ย่อท้อ มันอยู่ห่างจากเขาเกินกว่าจะกระโจนถึง ในช่วงเวลาที่วิ่งเลี้ยวตามมันสองสามแยก กรก็เห็นป้ายเก่าๆ บนเสาไฟบอกว่าแยกข้างหน้าเป็นซอยตัน เขาเลยมีแผนใหม่ เด็กหนุ่มนักปราบผีหิบบิดสลักประกายออกมาจากกระเป๋า สะพายข้างตัวและใช้มือจับใบมีดโดยหันด้ามจับชี้ขึ้น

กรใช้สายตาเล็งเพียงไม่กี่วินาที แล้วขว้างใส่เป้าหมายที่กำลังจะหักเลี้ยวหนี ขาทั้งสองข้างที่จะวิ่งออกทางอื่นต่างกระโดดหลบได้ หวดหวัด แต่ก็ถูกบังคับให้วิ่งเข้ามาในซอยตัน กรคว้ามืดขึ้นจากพื้นแล้ววิ่งตามต่อ เดวิดถึงกับบ่นระงมเสียงดัง

“เครซี้กันไปแล้วหรือไง เดียวขาไอก็เป็นรอยหยอก!”

“แผลแค่นี้มีงไม่ตายหยอกไอ้ผีอินเตอร์” อีริชว่า เขาวิ่งตามเข้ามาก็เห็นว่ามันเป็นซอยตันถูกขวางด้วยกำแพงอิฐ ขาของเดวิดกระโดดหลบกรไปมา ก่อนจะพยายามลอดผ่านรั้วเหล็กเข้าไปในบ้านหลังหนึ่ง ที่คล้ายจะไม่มีใครอยู่แทน แต่เด็กหนุ่มก็ดึงมันเอาไว้ทัน

“ช่วย... ทำ... อะไรสักอย่าง...” กรพุดติดๆ ชัดๆ มือซ้ายและขวาดึงขาแต่ละข้างของเดวิดไว้ ขณะที่มันใช้แรงดันพลังกลอดผ่านช่องรั้วบ้านจนข้อเท้าผ่านเข้าไปแล้ว

ธีรัชตามมาถึงก็ยกตัวเดวิดตะแคงนอน หัวใจจะต่อประกอบจากตรงนั้นเลย “มึงเอากาวไว้ไหนวะ รีบหยิบมาดี!”

“มือไม่ว่าง ใครว่างหยิบเลย” กรกล่าว มือทั้งสองข้างจูดกระซากขาของเดวิดไว้ด้วยแรงเท่าที่มี แม้จะถูกดึงตัวไปกระแทกรั้วอยู่บ้าง

“เดวิด มึงช่วยหยิบ...”

“ไอนอนตะแคงอยู่ ตอนนี้อย่างไรเหมือนกัน”

“สัตว์” ธีรัชสบถสั้นๆ อย่างชัดใจ เขาหนีบตัวเดวิดด้วยแขนหนึ่ง ส่วนอีกมือยื่นล้วงกระเป๋าสะพายเพื่อควานหาของ จนในที่สุดก็เจอวัตถุอวาคมชิ้นนั้น มันเป็นขวดพลาสติกขนาดเล็ก มีปลายฝ้ายีนแหลมข้างในนั้นบรรจุของเหลวใสที่เรืองแสงนิดๆ พร้อมด้วยโลโก้รูปหมาสีดำหน้าตาแข็งๆ

กาวตราลูกหมา วัตถุอวาคมทางการแพทย์สำหรับพวกผี ที่ไม่ได้เอาไว้แปะกระดาษหรือไม้ แต่ดันเอาไว้ต่อชิ้นส่วนร่างกายคืนให้ผีที่แขนขาหลุดออกจากตัวตอนตาย อย่างเช่นเคสของเดวิดเป็นต้น แล้วก็ยังมีอีกหลายๆ เคสในอดีตกาล แต่ส่วนมากหาอวัยวะไม่ค่อยเจอเท่าไรหรอก

แล้วความวุ่นวายก็บังเกิดในตอนกรหยดกาวใส่รอยเห็นเหนือหัวเขา ข้างหนึ่งกลับยกขึ้นตวัด รองเท้าหนังเตะเข้าใส่หัวกรจนสะบัดแต่ก็ไม่ยอมปล่อยมันหลุดมือ “ไอ้ชาเวร...”

“ด่ามันได้เลยนะ ไอ้ไม่เกี่ยว” เดวิดโยนความผิด

“มึงนั่นแหละควรโดนตำโ้เดวิด โง่ไปให้ผีหั่นถึงบ้านเนีย” ริรัชบอกแล้วกร่างของเดวิดพยายามเชื่อมกับขาซ้าย มันยังคงดิ้นเพื่อไม่ให้ตัวเองกลับเข้าติดร่างเจ้าของ “อยู่นิ่งๆ สักแป็บนึงไม่ได้หรือโง่!”

กรเห็นว่ต่อร่างไม่สำเร็จสักที เลยยกมีดเล่มประจำตัวแทงหลังเท้าเดวิดจนเขาร้องเสียงหลง หนึ่งวินาทีที่มันช็อกค้าง ริรัชก็ได้อาศัยจังหวะจับอวัยวะสองส่วนติดเข้ากันทันที ขาซ้ายดิ้นเหมือนปลาขาดน้ำ อยู่สักพักจนก้าวแห่ง ถึงได้สงบลง

“พวกญูกำลังทำร้ายโอินะ!”

“ลองไปแจ้งความเอาสิ เผื่อมีคนเห็นใจ” ริรัชละมือจากร่างเดวิดให้ยืนขาเดียว ก่อนจะมาช่วยกรตั้งขาอีกข้างออกจากกร้ว เพียงเท่านั้นก็จะประกอบร่างเสร็จสมบูรณ์ถ้าขาขวาไม่ได้ฉลาดกว่าฝั่งซ้ายแบบน่าประหลาดใจ

ขาข้างสุดท้ายของเดวิดดิ้นสะบัดหมุนจนสิ้นหลุดจากมือกร โชคดีที่ริรัชตั้งขาทางเกงเอาไว้อยู่เลยยังหลบหนีไม่สำเร็จ ริรัชบอกกรให้รีบปีบก้าวเหลวไสรอยแผลหันบนขา ก่อนจะหันมาพูดกับเดวิดว่า “นอนลงพื้นไป”

“ว้อท ? ใส่สุทมาแบบนี้จะนอนให้เนียนได้โง่”

“ทำโง่ก็ได้ให้มันลงไปกองที่พื้น” เด็กชายพืดหน้าให้กร

ผู้เป็นน้องชายที่ละเลงก้าวเสร็จจึงเดินกลับมาหาเดวิด เขากล่าวขอโทษแล้วก้มตัวดึงมีดที่ปักเท้าผีร่างทรงออก ทำให้เขาเจ็บปวดจนพลาดเซล้มลงพื้นถนนจากการยืนด้วยขาข้างเดียว

ริรัชกำขาทางเกงสลัดที่ดิ้นด้วยสองมือ แล้วยันเท้าตัวเองกับกร้ว

ราวกับเตรียมใช้แรงดึง “ภูจะโยนไป แล้วมึงก็รีบต่อแมงให้เสร็จก่อนก้าว
 แห่ง คิดซะว่าเหมือนต่อเลโก้สักตัวนึง”

“เลโก้บ้านไหนใช้กาวกัน มันมีข้อต่อ” กรเถียงกลับขณะใช้เข่า
 กดทับไม่ให้เดวิดลุกขึ้น

“โน้ๆ นี่มันก่อนการร้ายแล้ว” เดวิดร้อง

“เงียบน่า! ก่อนการร้ายจริงๆ มันคือการที่แกชลูกอยู่กับพวกเรา
 ตั้งห้าวันต่างหาก” เด็กหนุ่มว่า ความเหนื่อยหน่ายทำเอาเขาบั้นยิ้มแบบ
 วันทั่วไปไม่ขึ้น ส่วนร่างทรงลูกครึ่งก็ยอมนิ่งเงียบ

ทันทีที่ธีรชตั้งท่าแล้วออกแรงดึงแบบสุดกำลังจนตัวเองหงายหลัง
 ตึงลงพื้น ขาขวาของเดวิดถูกดึงหลุดจากรั้ว ลอยหมุนกลางอากาศกลับ
 เข้าฝั่งถนนแล้วตกลงข้างๆ กรกับเดวิดพอดีพอดี เด็กหนุ่มรีบจับขาขวา
 ต่อเข้ากับตัวเดวิดก่อนมันจะลุกหนี ใช้เวลากดทับอยู่หลายวินาทีเสมือน
 คนปราบจระเข้ และแล้วในที่สุดเท้าขวาของเดวิดที่คืนก็หยุดนิ่งลง

แผนการประกอบร่างเดวิดจบเสร็จสมบูรณ์

กรผละออกจากร่างเดวิด เขาอนแผลงบนพื้นคอนกรีต ชูดของเขา
 มีทั้งรอยเปื้อนสีดำและชุ่มเหงื่อไปทั่วจนดูแทบไม่ได้ ขณะหอบหายใจแ่กๆ
 ธีรชกับเดวิดนั้นทำได้เพียงแค่ออกเสียง แล้วเดินมาดูสภาพมนุษย์คนเดียว
 ในกลุ่มที่เหนื่อยเจียนตาย

“มึงวิ่งแค่นี้ทำตัวเวอร์ไปมัยวะ” ธีรชพูดล้อเลียน

“ภูเหนื่อยจนเหมือนอายุขัยเพิ่งหายไปครึ่งนึงเลย...” กรดันตัว
 ลุกขึ้นยืน เขาหันมองทางเดวิด “แค่นี้ก็ถือว่าเรียบร้อยแล้วมัย?”

“เฮล กลับมาหล่อเหมือนเดิมปะะ” ฝีร่างทรงว่าขณะลองบิดคอ

แขน ขา ก็พบว่าอวัยวะทุกส่วนของมืออย่างเขาต่อกันเรียบร้อยดังเดิม
“แค่เหมือนคอกจะเอียงนิดหนึ่ง”

“มึงแค้นนอนหันข้างบ่อยเกินไป พวกกูเนี่ยต่อตรงสุดๆ แล้ว” ธีรช
รีบพูดแก้ต่าง ถึงมองแล้วมันจะเบี้ยวนิดๆ จริง แต่เขาจะไม่ยอมทำงาน
กับมันต่อ เรื่องเดวิดต้องพอกันแค่นี้

“เป็นไปได้” ฝีร่างทรงยอมรับ “แตงกั้วพวกยูมากๆ ของที่ว่
อยากได้เท่าไรเรียกไปได้เลยนะ”

กรยิ้มตอบนิดหน่อยเมื่อได้ยิน ฉับพลันที่ความต้องการสุดท้าย
ของเดวิดเสร็จสิ้นลง เบื้องหลังของผีชายหนุ่มก็มีแสงสว่างจ้าค่อยๆ
ปรากฏขยายขึ้นเป็นกลุ่มก้อนใหญ่ มันสว่างจนมองไม่เห็นอะไรนอกจาก
แสงสีขาว แค่มองก็ทำให้แสงตาราวกับแหงนหน้ามองดวงอาทิตย์
บนฟ้าโดยตรง ถึงจะตึกตื่นแล้วก็ตาม

นี่แหละประตูไปสู่ปรโลก

วิญญาณในชุดสูทของเดวิดสั้นไหวเล็กน้อย ร่างลอยขึ้นจนปลายเท้า
อยู่เหนือจากพื้นถนน เขาหันมายิ้มให้สองพี่น้องขณะที่ถูกกลุ่มก้อนแสง
ตั้งตัวเข้าไปช้าๆ “แตงกั้วอีกครั้ง เป็นช่วงที่สนุกมาก ถึงเราจะแข่ง
กันทำงาน แต่วันนี้พวกเราได้มีเฟรนด์ชิปที่ดีต่อกัน”

“ดีก็บ้าแล้ว เฟรนด์ชิปอะไร ฉิบหายอะสิ” ธีรชกล่าวสวนขึ้น
ตรงๆ ไม่อ้อมค้อม

“ก็... ถ้าชาติหน้ามีจริงไว้ว่ากันใหม่ละ” กรพูดต่อ “ตอนนี้ก็กลับไป
ไปเกิดที่ยุโรปเถอะ”

เดวิดหรีตามองกร แล้วตอบกลับว่า “ไอเป็นลูกครึ่งอเมริกาต่างหาก”

“ก็ถูกแล้วนี่”

“อเมริกามันอยู่ในอเมริกาเหนือ ไม่ใช่ทวีปยุโรป เหยียดกันชัดๆ”
เดวิดเถียงกลับมา

“จริงดิ อันนี้จริงหรือ ?” กรหันมามองผีพี่ชาย ซึ่งคนที่ร่างกาย
อายุน้อยกว่าก็พยักหน้า เขาเลยหันไปบอกเดวิด “แล้วใครมันจะไปรู้
ล่ะเนี่ย นึกว่าภาคเหนือเหมือนบ้านเราเฉยๆ”

“เขารู้กันทั้งโลก! ยูน่าจะไม่รู้แค่คนเดียวเท่านั้น ไอ้หมอมผีสมมอง
ลิตเติ้ล” เดวิดว่า

ธีรัชได้ทีก็หันมาล้อเลียนกร “โคตรเอา โดนคนแบบเดวิดดำนี่แม่
เจ็บจี๊ดเลยนะ”

“ไว้รอบหน้าจะหาข้อมูลมาให้เยอะขึ้นแล้วกัน” กรได้แต่หัวเราะ
แหะๆ พลังแก้ตัว

“ไม่มีรอบหน้าให้แก้ตัวแล้ว ตอนนี้ออกกูดบายไปกับร่างสุดแฮนด์ซั่ม
ดีกว่า” เดวิดบอก แสงสีขาวเบื้องหลังสว่างไสวมากขึ้นขณะที่ร่างเขา
กำลังเข้าไปข้างใน

ทว่าพอวิญญาณร่างทรงกำลังจะหายไป จู่ๆ ธีรัชกลับโผล่ขึ้นมา
และชี้เดวิดราวกับเห็นสิ่งผิดปกติ “เหี้ย! นั่นมันผิดแล้ว”

“เรื่องทวีปแกำจบ อวัยวะก็ต่อเสร็จ มันผิดตรงไหน ?” กรถาม
แบบไม่เข้าใจ

“มันต่อผิดข้าง”

เด็กหนุ่มฟังผีพี่ชายตอบสั้นๆ แล้วถึงกับต้องหันขวับมองจน
ตาเบิกกว้าง เขาก็เพิ่งสังเกตเห็นว่าเขาต่อขาให้เดวิดสลับข้างกัน ตอนนี้

เท้าซ้ายขวาเลยอยู่กันคนละด้าน กรก็เลยตะโกนเตรียมจะเตือนบอก เดวิด ทว่ายังไม่ทันได้เปิดปาก ร่างของผีร่างทรงก็ถูกดูตหายเข้าไปพร้อมกับแสงสีขาวที่ดับลงเสียก่อน

เดวิดเพิ่งไปสู่ปรโลกด้วยขาสลับข้างกัน...

กรกับธีรัชได้แต่มองหน้ากันด้วยความรู้สึกเดียวกันว่าวายอดแล้ว แต่คิดว่าแก้ไม่ได้ก็ช่างมันแล้วกัน กรเลยเดินต่ออย่างหมดแรงไปทางออกซอยพร้อมพูดว่า “เราควรทำไงต่ออะ?”

“ช่างหัวมันเถอะ น่าจะลงนรกไปแล้วถึงค่อยรู้สึก” ธีรัชกล่าว เขาเองก็คิดว่าเดวิดคงไม่ตั้งใจอะไรเรื่องนี้ ต่อให้จะดูอุบาทว์ต่อหน้าผีตัวอื่นในปรโลกก็ตาม

“มึงใจร้ายจังนะ”

“ถ้ามึงใจดีมากนักก็ตามไปแก้ให้มันที่ปรโลกสิ”

“จ้ะขอใจร้ายด้วยคนก็ได้” กรหมุนไหล่ส่งเบาๆ รวากับพอแล้ว เรื่องเดวิด “ไปเอาของที่บ้านมันก่อนแล้วค่อยกลับเหอะ”

“ต้องแบบนั้นสิวะ จะไปๆ กลับๆ ก็เสียเวลาโคตรเลย” ธีรัชว่าอย่างเห็น้อยใจ

ขณะเดินกลับ สักพักธีรัชก็มีสีหน้าครุ่นคิดขึ้นมา “กูว่ากูอึมแปลกๆ วะช่วงนี้”

“ฟังมึงบ่นมาหลายเดือนละนะ มึงโดนทำของใส่หรือเปล่า?”

“มึงใช้สมองคิดก่อนตอบบ้างก็ได้ กูแค่อึม” ธีรัชบอก “ถ้าโดนทำของ กูคงมีตะปูในท้องไปแล้ว แต่เนี่ยเหมือนจะอ้วกออกมาเป็นไข่พะโล้เลย”

ว่ากันตามตรง ที่ผ่านมาเขาหงุดหงิดง่ายเพราะเป็นผีที่ไม่มีข้าวกิน

การจะได้กินอะไรสักอย่างในฐานะผีก็มีแต่ต้องได้รับการใส่บาตรตอนเช้า ซึ่งนั่นคือปัญหาใหญ่ ไฉนน้องชายเวรไม่เคยจะตื่นทันใส่บาตรสักครั้ง เข้าเรียนก่อนแปดโมง กรตื้นก็พาไปแล้วเจ็ดโมงห้าสิบนาที ส่วนวันหยุดถึงกับตื่นสิบเอ็ดโมง

การที่ใครสักคนใส่บาตรให้เขาได้ ก็คงเป็นคนดีน่าเคารพประมาณหนึ่ง อย่างเช่นตาละมั้ง

“แล้วทำไมมันไม่ไปเกิดบ้างอะ ?” กรถามอย่างสงสัยเมื่อนึกถึงเหตุเมื่ออีก

“กูจะไปรู้ได้ไงล่ะครับไอ้เหี้ย ติดอยู่นี่หลายปีจนเลิกสงสัยแล้ว”
ธีรชพูดด้วยที่ทำประชด

กรครุ่นคิดอยู่พักหนึ่ง แล้วก็พูดแบบมีความหวังว่า “ไม่แน่อาจจะต้องตามหาพ่อแม่ให้เจอก่อนก็ได้”

ธีรชไม่ได้ตอบกลับอะไรหลังจากที่ฟัง กรเองก็เข้าใจเพราะพวกเขาทั้งคู่มีมุมมองที่ไม่เหมือนกัน พี่ชายของเขาคิดว่าที่ไม่เคยเจอพ่อแม่สักครั้งเลย เพราะพวกท่านตายไปแล้วและอาจอยู่ที่ไหนสักแห่งในปรโลกก็ได้ ทว่ากรไม่ได้คิดเช่นนั้น เด็กหนุ่มมองว่าการที่เขาไม่เห็นวิญญาณของพวกท่านแม้จะผ่านไปหลายปีก็เป็นเพราะพ่อกับแม่ยังมีชีวิตอยู่ แต่คงมาเจอพวกเขาไม่ได้ด้วยเหตุผลอะไรสักอย่าง ...ยังไงกรก็จะหาพวกเขาให้เจอแล้วใช้ชีวิตแบบคนปกติสักที

จู่ๆ ระหว่างขบคิดปัญหาอยู่ ธีรชก็หยุดนิ่งจนเด็กหนุ่มต้องหยุดเท้าตามอย่างสงสัย “มีอะไร ?”

อีกคนที่ชะเง้อคอมองชอยแยกข้างหลังตอบว่า “แม่งมีคนมอง

เราอยู่”

กรได้ยินเช่นนั้น จึงหมุนตัวกลับไปมองตรงซอยแยกที่ว่า เขาเห็นเงาคลายหัวคนที่กลืนไปกับความมืดโผล่พ้นจากกำแพงมานิดหน่อย มันจ้องมองมาที่พวกเขา และทันทีที่สิ่งนั้นเห็นว่าทั้งคู่ตัว มันก็หายกลับไปหลังกำแพงทันที

ธีรชวิงไล่ตามมันไปเป็นคนแรกแม้จะมีเสียงของกรจากข้างหลังเรียกให้รอก่อน เนื่องจากเหนื่อยจนก้าวขาตามแทบไม่ทันแล้ว เด็กชายเลี้ยวตามเข้าซอยด้วยสองเท้าอย่างเร่งรีบ จึงเห็นมันในชุดคลุมวิ่งนำหน้าไป แล้วมันก็หักเลี้ยวพาเขามาที่ทางตัน

ในวินาทีที่ธีรชวิงคิดว่ามันเอาตัวไม่รอดแล้ว ร่างนั้นก็กลับกระโดดขึ้นปีนกำแพงหมายข้ามไปอีกฝั่ง เขาไม่ยอมมาให้มันหนีไปแน่ๆ ไม่ว่าจะการสะกดรอยนี้จะมีเหตุผลอะไร ธีรชวิงมาถึงกำแพงแล้วคว้าข้อเท้าข้างหนึ่งของมันไว้ได้ก่อนปีนข้ามสำเร็จ ร่างในชุดคลุมสีดำทึบและสะบัดผีเด็กมัธยมต้นออกเต็มแรงเท้า

“คุณควรเรียกมันว่าไงดี สตอล์กเกอร์ ? หรือวิญญาณตามติด ?” แม้จะถูกถีบแต่ธีรชวิงก็ยังไม่พุดกวนประสาทอีกฝ่ายต่อเพราะไม่ได้บาดเจ็บนิด

อีกฝ่ายเห็นว่าไม่ได้ผลก็ฮึดฮัดชัดใจ จนกระทั่งกรวิ่งมาใกล้จะถึงร่างบนกำแพงจึงสะบัดผ้าคลุมทิ้งทับปิดหน้าธีรชวิง แล้วในวินาทีต่อมาความเจ็บปวดก็แล่นผ่านบริเวณมือของเขาจนต้องปล่อยมันหนีไป

เสียงฟุบดังขึ้นเป็นสัญญาณว่าอีกฝ่ายข้ามกำแพงไปเรียบร้อยแล้ว ธีรชวิงใช้สภาวะผีทะลุผ่านผ้าคลุมให้มันตกพื้นไป เรื่องที่คนน่าสงสัย

หนีรอดไปได้ก็น่าหงุดหงิดเรื่องหนึ่ง แต่อีกอย่างก็คือมือซ้ายที่ใช้จับใจ
เมื่อกี้นะสิ

“เกือบจับมันได้แล้วนะเมื่อกี้ โทษที เหนื่อยเกินไปหน้...เห้ย!”
กรที่มาถึงกำลังยืนพักเหนื่อยถึงกับต้องอุทาน เมื่อก้มมองเห็นมือซ้ายของ
ผีพี่ชายที่ผิดปกติไปจากเดิมที่ควรมีห้านิ้ว

นิ้วนางและนิ้วก้อยกลับหายไป เหลือทิ้งไว้เพียงรอยแผลที่ไม่มีเลือด
ธีรชมองแผลบนมือด้วยความแค้นใจ ก่อนหลุดดำมันอย่างทน
ไม่ไหว แค่นี้ถึงเขาก็อยากตามไปตัดนิ้วมันคืนใจจะขาดแล้ว “ไอ้เชี่ยนั่น!
ไอ้แม่่งเฮ้ย! ไอ้หน้งหมา! ไอ้แม่...ย่านาง!”

กรก็พอเดาได้ว่าคำด่าสุดท้ายของธีรชเปลี่ยนตัว ย. ยักษ์ เป็น
คำอื่นเพื่อไม่ให้ลามปามเกินเหตุ

“ตามมันไปมัย ?” กรเอ่ย ขณะลงป็นขึ้นไปดูเหนือกำแพง
ที่สูงราวสองเมตรนิดๆ ภาพที่เห็นหลังชอยนอกหมู่บ้านมีเพียงทุ่งหญ้า
ในความมืดกับตึกรามบ้านช่องที่อยู่ไกลไปอีกสองสามกิโลเมตร “แยสิ
มันหายไปแล้ว”

“เมื่อกี้ตอนมันสะบัดผ้าคลุมออก มึงเห็นหน้ามันมัย ?” ธีรช
เงยหน้าถามกรที่อยู่เหนือกำแพง ก่อนจะมองพื้นรอบๆ ก็ไม่พบนิ้วตนเอง
ตกหล่นอยู่ไหนเลย

“ไม่ มันลงไปอีกฝั่งเร็วมาก” กรผละตัวกลับลงมา พร้อมถามกลับ
อย่างสงสัย “งี้มันจะหายไปตลอดกาลเลยหรอ ?”

“ไม่รู้ว่ะ ฎไม่เคยนิ้วขาดมาก่อน ไอ้เวรที่ไหนมันจะตัดนิ้วผีล่ะวะ”
เขาก็ไม่รู้จะหาเหตุผลอะไรมาตอบดี มือก็ลองขยับนิ้วที่เหลือดูว่าใช้งาน

ได้ตามปกติเช่นเดิม ตอนนี้มีรั้วยังไม่มีแผน แต่ทราบได้ที่ใครหรืออะไร
ยังตามรอยพวกเขาอยู่ อีกไม่นานมันต้องหาโอกาสกลับมาเจออีกแน่

ในที่ห่างไกลอีกด้านหนึ่ง มีบ้านร้างที่ไม่ได้มีผู้ใดเข้ามาอยู่อาศัย
ยาวนานหลายสิบปี แม้แต่คนไร่บ้านยังหาได้สนใจเลยเสียด้วยซ้ำ
คนแถวนั้นแค่เดินผ่านแล้วเห็นสภาพทรุดโทรมจากภายนอกยังหวาดกลัว
ยิ่งพอมีข่าวลือว่าเคยมีคนตาย บ้านหลังนี้ก็วังเวงเพิ่มอีกเป็นร้อยเท่า
ทว่านั่นกลับส่งผลดีต่อใครบางคนที่ใช้ประโยชน์จากบ้านหลังนี้
โดยไม่มีใครเห็น

บุคคลปริศนาหลบดินทับในหลุม หลังจากที่เก็บร่างนี้ไว้ใน
กระเป๋าดั้งหลายวันจนส่งกลิ่นเหม็นเน่า การย้ายศพลงมาอยู่เป็นปุย
ต้นไม้คงป้องกันกลิ่นและคนพบเห็นได้ดีกว่า

หลังปิดงานหลบดินเสร็จสิ้น ร่างนั้นก็ก้าวเท้าผ่านประตูหลังบ้าน
กลับมาข้างใน ผ่านรอยคราบเลือดแห้งกรังบนพื้นเข้าห้องขนาดกลาง
ที่เคยใช้รองรับแขก รอยเลือดกระจายทั้งบนผนังและพื้นจนคาดเดาไม่ถูก
เลยว่าเป็นของมนุษย์ก็คนบ้าง แต่ก็ไม่ใช่เรื่องที่จำเป็น ที่ต้องสนใจมีเพียง
บนผนังไม้ผู้ฟังด้านหนึ่งที่มีกระดาษหลายแผ่นติดไว้ด้วยตะปู

แสงจันทร์สาดส่องผ่านช่องหน้าต่างนั้นทำให้มองเห็นภาพและ
เนื้อหาจากข่าวหลายแผ่นได้ไม่ยากเย็น โดยเฉพาะข่าวที่มีรูปถ่าย
ครอบครัว พ่อ แม่ และลูกชายวัยเด็กสองคน

เหตุสุดต ณ เปรี้ยกรำฟิง... ซาตกรรมหรือหายนสาบสูญ ?

ครอบครัวเที่ยวพักผ่อนในวันหยุด กลับมีเหตุทำให้ผู้ปกครอง
 หายตัวไปแบบไร้ร่องรอย ทั้งเจ้าหน้าที่และทีมงานช่วยระดมค้นหา
 ก็ไม่พบเจอ คาดว่าอาจเป็นการจงใจทำร้าย ในส่วนของผู้เหลือรอดเพียง
 รายเดียวจากอุบัติเหตุจมน้ำ เด็กชายภรภัทร กฤตชญาณ เล่าว่าตนกับ
 พี่ชายจมน้ำตก แต่ตนเองรอดมาได้แบบฉิวเฉียด นอกจากพี่ชาย
 ที่จมน้ำเสียชีวิต ก็ไม่ทราบเช่นกันว่าพ่อแม่อยู่ที่ไหน

หลังอ่านมันซ้ำเป็นรอบที่มากเกินจะนับ บุคคลปริศนาก็ทำได้
 เพียงแค่นใจต่อคนที่เหลือรอดอยู่ ยี่งวันนี้ได้เห็นกับตาตัวเองว่ามีคน
 ที่ยังมีชีวิตอยู่จริงๆ แค่นี้ก็ชัดเจนแล้วว่า การล้างแค้นที่รอมานานหลายปี
 ยังไม่สมบูรณ์

ร่างนั้นหยิบรูปภาพหนึ่งขึ้นมาดูแล้วขำทิ้งราวกับความรังเกียจ
 ทั้งหมดอยู่ในฝ่ามือ รูปนั้นคือชายชราสวมแว่นดำคนหนึ่งท่าทางมั่นใจ
 ในตัวเองแม้อายุจะมากแล้ว ชายผู้มีความข้องเกี่ยวกับครอบครัวนี้
 อีกทั้งยังเป็นผู้ใช้มนตร์ขาวมีชื่อเสียงเลื่องลือลำดับต้นๆ อีก

ทรงฤทธิ์ เอี่ยมเพชร

ทั้งมันและคนในครอบครัว จะต้องได้พบกับความตายเท่านั้น

2

จนผ่านมาแล้วสามวัน ใ้ใคร่จิตชุดคลุมดำก็ไม่เคยปรากฏตัวอีกเลย

หลังจบคืนส่งเดวิดไปปรโลก กรกับธีรชไปเอาของที่บ้านเดวิดเสร็จ ก็กลับหอพักสุญญภูมิมหาหาล้อมเป็นบ้านเป็นหลัง เพื่อจะรู้ว่าตัวบ๊าวะไรอยากตามติดพวกเขา อีกทั้งยังมีเรื่องนั้วที่หายไปของผีเด็กชายอีก

“นั้วก็ยังไม่รู้เลย! แต่กูไม่รู้ว่ามีนั้วที่ไหน” ธีรชโวยวายขณะยกมือซ้ายที่นั้วหายไปให้กรดู บนพื้นห้องตอนนี้กองไปด้วยหนังสือตำรามากมายหลายเล่มจากการพยายามหาสาเหตุ ธีรชยังย้ำอีกว่าเขารู้สึกเหมือนมันกระดึบอยู่ที่ไหนสักแห่ง คล้ายๆ ริงในแอดดัมส์แฟมิลี่ แต่เป็นเวอร์ชันนั้ว

กรที่เลื่อนหน้าจอเน็ตบุ๊กหาข่าวในเน็ตตามต่อว่า “แล้วคนๆ นั้นจะอยากได้อะไรจากเรา ? ไม่มีเหตุผลด้วยซ้ำที่จะเจอกันแล้วต้องหนี”

“กูไม่รู้ แต่มันจะเอาตัวผีไปทำแมวอะไร”

ทั้งสองหาข้อมูลยังไงก็ไม่มีอะไรพอคืบหน้า แม้แต่พวกโจทก์เก่าๆ ที่เคยมีปัญหาที่ยังไม่มีแนวโน้มจะทำอะไรแบบนี้ได้ สุดท้ายพอเลยเที่ยงคืนไปแล้วกรก็ขอแยกไปนอนก่อนทั้งให้ธีรชผู้บ๊าวพลังเหมือนคนคลั่งคาเฟ่เ็นทำงานต่อเอง โดยตกลงกันว่าพวกเขาจะเอาวัตถุอาคมดีๆ

ของเดวิดไปจำหน่ายให้ได้ค่าเช่าเดือนนี้ แล้วค่อยแก้เรื่องนี้วันใหม่

ในวันที่กรมาเรียนตามปกติสไตล์เด็กมัธยมปลาย จีรัชเลยเสนอว่าจะตามมาด้วยเพื่อเจ้านั้นโผล่มา ฝึที่ขายเลยมานั่งเล่นรอที่หน้าโรงเรียนแบบพวกว่างงาน ขณะที่กรก็อยู่ในโหมดนักเรียนตามปกติของวันจันทร์ถึงวันศุกร์ ทว่าการเรียนก็ผ่านพ้นมาถึงบ่าย ทุกคาบเรียนนั้นปกติจนน่าประหลาดใจเลยที่เดียว

ถ้าให้กล่าวถึงโรงเรียนสักหน่อย ศดานันท์พิทยาคม (ศดว.) เป็นโรงเรียนมัธยมแสนธรรมดาธรรมดาไม่ต่างจากที่อื่นนัก มีอาคาร เสาธง สนามหญ้ากลางโรงเรียน ซึ่งไอ้ที่ต่างไปหน่อยคงมีแค่การต้องเห็นอะไรแปลกๆ ปะปนอยู่ด้วย

ตัวอย่างก็ประมาณว่า บริเวณอาคารเรียน 1 จะเห็นร่างของนายช่างที่ชั้นบนสุดยื่นเหนือขอบหน้าต่างนอกรูทุกวัน เพราะเคยเสี้ยชีวิตขณะซ่อมแซม หรือจะเป็นร่างของนักเรียนชายหน้าโรงเรียนพยายามคลานเข้ามาแต่ค้างติดอยู่กับถนน เนื่องด้วยอุบัติเหตุจากมอเตอร์ไซด์ทำให้ขาสองข้างหักผิดรูปเกินจะลุกเดินได้ และการไม่ใส่หมวกกันน็อกก็ทำให้หัวบวมแหว่งเป็นก้อนเนื้อไปครึ่งซีก ตาดวงหนึ่งเลยเหมือนจะถลนออกมาตลอดเวลา หรือบางทีก็มีวิญญาณเดินผ่านไปมาบ้าง

จริงๆ ถ้ามองไม่เห็นก็ไม่จำเป็นว่าเป็นเรื่องแปลกอะไร...

กรเองก็ใช้เวลาปรับตัวอยู่นานกว่าจะชินกับการได้เห็นสภาพผีตอนตาย การได้เห็นผีบ่อยๆ รวมถึงในหอพักก็ช่วยให้ปรับตัวจนได้ที่ปรับไม่ได้อาจเป็นการเรียนมากกว่า

ท่ามกลางห้องเรียนที่แสนวุ่นวาย เด็กหนุ่มนั่งเหม่อมองกระดาน

หน้าห้องที่เต็มไปด้วยโจทย์คณิตศาสตร์ นอกจากการคำนวณตัวเลขแล้ว มีพวกตัวอักษรแทนค่าด้วยอีกต่างหาก ไม่เห็นเข้าใจเลยว่าภาษาอังกฤษมาร่วมด้วยได้ยังไง... X กับ Y เกี่ยวอะไรเนี่ย

กรแทบกุมขมับขณะรีบจัดงานลงสมุดให้ทันตามเวลาก่อนคาบสุดท้ายของวันจะจบลง โดยที่อาจารย์ประจำวิชาได้ทิ้งการบ้านให้เหล่านักเรียนก่อนจากไป โดยให้จับคู่กันแบ่งทำโจทย์ข้อคู่และข้อคี่ลงสมุด

“กรทำโจทย์คู่กับมิ่งมัย ?”

ผู้ที่เอ่ยถามเขาคือเด็กสาวคนหนึ่งที่นั่งอยู่โต๊ะข้างๆ รูปร่างเล็ก ใฝ่ผมสั้นปะบ่า สวมแว่นตากรอบเงิน มิ่งเป็นเพื่อนร่วมห้องคนหนึ่งที่รู้จักกันมาตั้งแต่ประถม จนถึงปีนี้พวกเขาก็ยังได้เรียนห้องเดียวกันอีก ตอนนี้ก็คงเรียกว่าสนิทระดับหนึ่งได้มั้ง ถ้าไม่นับที่กรไม่เล่าเรื่องมองเห็นผีให้เธอฟัง

“ได้ๆ ขอบใจนะ” กรพยักหน้าตอบ ยังไงชะการมีเพื่อนช่วยกันเรียนก็ดีอยู่แล้ว

“ขอบใจอะไรเล่า ครูให้จับคู่ทำงานอยู่แล้ว” มิ่งว่า พลังเก็บหนังสือใส่กระเป๋า

“ก็ใช่ แต่ไม่คิดว่าแกจะอยากทำงานคู่กับคนที่ส่งงานช้าบ่อยๆ”

“ทำไมคิดงั้นล่ะ ? ช้านิดหน่อยเอง”

“ส่งช้าคะแนนก็ได้น้อยนะสิ แกมวิชานี้แค่เห็นตัวเลขก็ง่วงแล้ว”

กรกล่าว หลังเก็บกระเป๋าเสร็จทั้งคู่ก็เดินตามเพื่อนๆ คนอื่นกับเหล่านักเรียนลงจากอาคารไปที่ประตูทางออกบริเวณรั้ว แต่บางคนเองก็อยู่ทำกิจกรรมอื่นต่อ

“ง่วงแต่ทำทางเหมือนคนนอนไม่หลับเลยนะ” มิ่งบอกเมื่อเห็นกร
ทำทางคล้ายคนนอนน้อยจริงๆ “หรือกรยังเครียดเรื่องพ่อแม่อีกหรือ?”

เพื่อนวัยประถมส่วนใหญ่รู้เหตุผลนี้กันทั้งนั้น เด็กโซคร้าย
ผู้สูญเสียครอบครัวในวันไปเที่ยวจะเป็นคนน่าสงสารก็ไม่แปลก

“ก็... นิดหน่อย แต่จริงๆ มีเรื่องงานพิเศษด้วยแหละ” กรพูด
ไม่ลงรายละเอียด

“งานไม่ดีหรือ?” มิ่งถามอย่างสนใจ

“มันดีแหละ แต่พอดีพี่... เอ่อ พี่ที่ทำงานเกิดปัญหา” กรเกือบ
จะหลุดพูดคำว่าพี่ชาย แต่ยั้งไว้ก่อนไม่มันเรื่องนี้ น่าจะคุยกันยาว ถ้ามี
เพื่อนรู้ว่ากรยังอาศัยอยู่กับผีริช เขาอาจถูกสื่อว่าเป็นคนบ้า และโดน
ไล่ออกในที่สุด

“เป็นงานจิตอาสาเหมือนเดิมไหม?” มิ่งยังคงชวนคุยต่อ

กรอึกอักเล็กน้อยเมื่อนึกถึงว่าตัวเองโกหกเรื่องงานพิเศษมาก็
หลายปี “ใช่ งานแบบเดิมเลย”

“ฟังดูเหนื่อยนะแบบนี้” เด็กสาวบ่นๆ “แล้วเรื่องการบ้านถ้าทำ
วันนี้เลยกรว่าไง? กรจะได้มีวันพัก”

“แบบนี้ก็ดีเลย ถ้าฉันน่าจะหาที่นั่งทำงานสักตรงก่อนกลับ...
อ้าว” กรที่กำลังตอบคำถามอยู่ถึงกับชะงักเล็กน้อย

ทันทีเมื่อเดินพ้นออกมาจากรั้วโรงเรียน นอกจากการหันมาเห็นริช
นั่งคุยเล่นกับหมาตัวหนึ่งอยู่ข้างรั้ว (เรื่องปกติของพวกผีในการสามารถ
สื่อสารกับหมาแมวได้) แต่แทนที่จะมีแค่เขา กลับมีนักเรียนชายหญิงจาก

สถาบันอื่นยื่นอยู่ไม่ไกล คนนั้นคืออาร์ญูที่ตอนนี่ผมขอของเธอกลับมาเป็น
สี่ดำตามระเบียบตอนเปิดเทอมแล้ว ส่วนเด็กหนุ่มอีกคนที่กรเคยเห็น
แวบเดียวที่โรงพยาบาลก็คือต้นกล้า

“สวีสวี” กรเดินเข้าไปทักทายทั้งสองคนด้วยรอยยิ้มเป็นมิตร
ตามปกติ

“สวีสวี เป็นไงบ้างช่วงนี้ ?” อาร์ญูยิ้มตอบ ต่างจากต้นกล้า
ที่หน้าแข็งๆ

“ก็เหมือนเดิม แกละ เดือนที่ผ่านมาโอเคดีใช่เปล่า ?” กรเป็น
ฝ่ายถามกลับบ้าง

“อ้อ คิดว่าพอจะโอเค” เธอตอบกลับ

ที่จริงพวกเขามีคอนแทกกันอยู่แล้วตั้งแต่ช่วงที่อาร์ญูพักอยู่ที่
โรงพยาบาลเมื่อราวๆ สามถึงสี่เดือนก่อน เดือนแรกทั้งคู่ก็ยังได้เซทกัน
อยู่บ้าง แต่พออาร์ญูเปิดเทอมเหมือนกันและกรก็มัวแต่ไล่ทำภารกิจ
ก็เลยไม่ได้ติดต่อกันนัก

อย่างน้อยเดือนแรกที่คุยกันก็พอได้รู้ว่าผู้ปกครองของฝ่ายและ
เด็กหญิงคนอื่นๆ ซึ่งหายตัวไปก็ได้มาแจ้งความช่วยเหลือกับทาง
เจ้าหน้าที่จนมีการรื้อถอนปาพะพรางไปหนึ่งในสามส่วนจนเจอที่ฝั่งว่าง
ของเด็กหญิงที่ถูกลักพาตัวไป

ส่วนผู้ก่อเหตุอย่างเมธิก็พบเจออยู่ไม่ไกลบริเวณต้นไม้ ชาว
รายงานว่าเขาเสียชีวิตขณะถูกมัดเอาไว้ สภาพร่างกายมีแผลหวอะหวะ
ฉีกขาดหลายจุดบนตัว ทางกรคาดว่าเสียชีวิตจากการเสียเลือดจำนวนมาก
เพราะถูกทำร้าย แม้ร่องรอยคล้ายถูกมนุษย์ทำร้าย แต่แผลสาหัส

แบบนี้คงเป็นฝีมือของสัตว์มากกว่า

หลังจบเรื่องนั้น อารัญญ์เล่าให้ฟังว่าในคืนหนึ่งเธอสะดุ้งสะดุ้งตื่นขึ้นมาเห็นฝ่ายบอกลาอยู่บริเวณปลายเตียง แต่พอจะลุกขึ้นมาดู กลับมีแสงสีขาววูบวาบแล้วเธอก็หายไปแล้ว

นั่นคือเรื่องที่พวกเขาคุยแซทกันล่าสุด ก่อนที่เวลาถัดมาจะเหลือแค่ทักสวัสดีกันเฉยๆ จนถึงวันนี้

“แน่ใจนะ” กรถามย้ำ “แกมาถึงนี้ได้ไง ? แล้ว...รู้อีกว่าเราเรียนที่นี้”

“นั่นล่ะเราสงสัยเหมือนกัน ทั้งที่แกไม่ได้บอกเราเลย” อารัญญ์ว่าแล้วเหมือนจะพูดต่อ แต่เสียงของมิ่งกลับขัดขึ้นก่อนในตอนเธอเดินเข้ามาใกล้และเห็นอีกฝ่ายปักเสื้อบนอกเป็นอักษรย่อว่า สห.อ.

“กรรู้จักกับเด็กโรงเรียนสาธิตอรุณโรจน์ด้วยหรือ ?”

“ใช่ๆ ก็ใช่ พอดีรู้จักกันผ่านงานอาสาช่วยเหลือ” กรรีบตอบแฉไปก่อน

“เราเคยให้กรช่วยแก้ปัญหาให้เมื่อหลายเดือนก่อนนะ เลยได้รู้จักกัน” อารัญญ์ช่วยพูดเสริมเพื่อให้หน้าเชื่อถือขึ้น แล้วกระซิบถามเขาว่า “ไม่ได้บอกเธอเรื่องงานหรือ ?”

“จะไปบอกได้ยังไงเล่า เหมือนที่แกไม่ได้บอกต้นกล้านั่นแหละ” กรตอบกลับเสียงเบา ยังไงเรื่องภูตผีปีศาจมันก็ไม่ใช่ว่าอะไรที่จะเอาไปบอกคนอื่นได้ง่ายๆ แล้วหวังว่าจะมีคนเชื่อได้อยู่แล้ว

มิ่งฟังแล้วก็พยักหน้าหงิกๆ สีหน้าก็ง็งเชื่อก็งงสงสัยบ้าง แต่กรก็ยังหลอกคนอื่นไปได้อีกวันหนึ่ง

“เราชื่ออารัญ ยินดีที่ได้รู้จัก” อารัญหันมากล่าวกับมิ่ง

“มิ่งนะ เป็นเพื่อนสนิทกับกร” เด็กสาวอีกคนตอบ

“พอเราได้ตั้งแต่ว่าเห็นเดินออกมาจากโรงเรียนด้วยกันแล้ว”

อารัญตอบกลับ ก่อนหันมองกรด้วยท่าที่สงสัย

“ก็เพื่อนนะ” เขาหมุนไหล่เบาๆ ขณะตอบ

ต้นกล้าที่เสียบมานานเริ่มพุดขึ้นกับอารัญว่า “แล้วเรามาไกลขนาดนี้ทำไมเนี่ย เพื่อมาคุยกับไอ้หน้ายิ้มกวนแหรอ ?”

ไอ้หน้ายิ้มกวน กรคิดแล้วได้แต่หัวเราะแหยๆ ที่ถูกตั้งแง่ซะได้ “ถ้ายิ้มแล้วมันมีปัญหาที่ขอโทษด้วยนะ” ว่าแล้วเขาก็ส่งยิ้มให้ต้นกล้า จนได้รับเสียงถอนหายใจตอบกลับมา

เหมือนว่าต้นกล้าจะไม่ชอบใจนักที่กรสนิทกับอารัญ แต่มันก็ไม่ใช่ว่าความผิดของเขานะ

“นั่นเราขอคุยกับกรแป๊บหนึ่งนะ” ว่าแล้วเด็กสาวต่างสถาบันก็ดึงแขนลากเด็กหนุ่มนักปราบผีเดินกลับเข้าโรงเรียนแล้วทิ้งเพื่อนๆ ทั้งสองให้รอ กรทำได้แค่บอكمิ่งว่ากลับก่อนได้เลย แม้อาจารย์ฝ่ายปกครองจะบ่นเรื่องคนนอก ทั้งคู่ก็ก้าวเดินเข้ามาอยู่ดี

วัยรุ่นทั้งสองหยุดเดินลงใต้ต้นไม้ใหญ่ไม่ไกลจากสนามฟุตบอล ซึ่งก็พอห่างจากกลุ่มนักเรียนคนอื่นจนคุยแบบส่วนตัวกันได้

“ตกลง...”

“ตกลงมันเกิดอะไรขึ้นกับเรา จะถามแบบนี้ทำไม ?” อารัญถามแทรกก่อนที่กรจะทันได้พุดจบ ทำให้เขาแปลกใจนิดหน่อยเมื่อเธอรู้อาจะถามอะไร แล้วเธอก็พุดต่อพร้อมจ้องมองต้นไม้ “รออีกเดี๋ยว ธีรัช

กำลังตามมา”

แล้วไม่นานเกินรอ ร่างของผีที่ถูกกล่าวถึงก็ได้เปลี่ยนจากหน้าโรงเรียน ทะลุตัวผ่านต้นไม้มาอยู่ระหว่างพวกเขาแทน “มึงต้องมาคุยกันไกลถึงตรงนี้เลยหรือ ?”

“สวัสดิ์ ว่าแล้วเชียรว” อารัญญกมือทักทาย

“วนเวียนรอบพวกกู้อย่างกะสั้มภเวสีเลยนะ” ธีรัชพูดกับเธอ “หรือความสัมพันธ์ของพวกมึงพัฒนาแล้ว ?”

“คุยแซทกันวันละประโยคเนี่ยนะ คงไม่หอรอก” อารัญญจใจหันมาพูดประโยคสุดท้ายกับกร ก่อนคุยกับธีรัชต่อ “ขอโทษที่หน้าโรงเรียนไม่ได้พูดอะไรด้วย พอดีคนเยอะเลยคิดว่าแปลกๆ”

“ช่างแม่งเหอะ คุยกับหมาว่าวันนี้ซี่ที่ไหนบ้างก็สนุกดี” เด็กชายตอบอย่างไม่ใส่ใจนัก เขาเข้าใจว่าการยืนคุยกับผีทำให้คนทั่วไปมองว่าเป็นบ้า เพราะกรก็เคยเป็นมาแล้ว

“แล้วไซ้พะไล้อร่อยมั้ย ?” อารัญญถามธีรัชต่อด้วยท่าทางอยากรู้ อยากเห็น

“จี๊ดเป็นบ้า แต่ก็พอกินได้” เขาพยักหน้าเล็กน้อย ก่อนจะแสดงสีหน้าแปลกใจ “แล้วมึงรู้เรื่องนี้ได้ไง ?”

เด็กสาวไม่ได้ตอบ ทำเพียงยิ้มนิดๆ ให้เด็กชาย และแล้วไม่กี่วินาทีต่อมาธีรัชก็ตีความได้ทันทีว่ามันหมายถึงอะไร เขาถึงกับยกนิ้วชี้หน้าอารัญญ

“ไอ้คนใส่บาตรคนนั้นเองหอรอกหรือ!”

“เซอร์ไพรส์เลยดิแก” อารัญญบอก

“แม่งโคตรเซอร์ไพรส์เลยต่างหาก! มันคือโดเนทครั้งใหญ่แล้ว”
ธีรชเพลตอบเสียงดัง ว่าแล้วเขาก็หันมาบ่นกับน้องชายสักหน่อย
“มึงเห็นมัยวะกร คนอื่นเขาตื่นมาทำสิ่งนี้ได้เว้ย”

“คร๊าบ คร๊าบ ย้ำให้ได้อะไรขึ้นมาเนี่ย” คนถูกต่อว่ากลอกตา
เล็กน้อย

“แต่สองสามวันนี่ร้านข้าวไม่ขาย เลยใส่ไอเลียงไปแทน ขอโทษนะ”
อารัญบอก

“ก็ว่าอยู่ทำไมคืนนั้นมึงติดแปลกๆ” กรว่า เมื่อนึกย้อนถึงวันที่ธีรช
หาข้อมูลแบบแรงเหลือล้น

“ใส่เป็นกับข้าวเหมือนเดิมเหอะ แต่ใส่อย่างอื่นบ้าง ภูกินไข่พะโล้
จนจะออกลูกเป็นเปิดแล้ว” ธีรชพูดประชดแต่ดันทำให้กรกับอารัญเพลอ
หัวเราะ แล้วเขาจึงถามต่อว่า “แต่มึงไม่ได้มาเพราะแค่นี้ใช่ไหม ? ไม่จั้น
เซททหารก็จบแล้ว”

อารัญครุ่นคิดอยู่เล็กน้อยขณะมองสลัฟสองพี่น้อง ก่อนจะเอ่ย
ถาม “ในบรรดาคนที่พวกแกเคยช่วย หมายถึง...ทั้งคนทั้งผีอะ มีใครมี
อาการประหลาดๆ บ้างหรือเปล่า ?”

“ประหลาดแบบไหน ? นี่ไม่ได้เป็นอะไรร้ายแรงแน่นอน” กรถาม
กลับ พลังสำรวจว่าอารัญมีอะไรบนตัวที่ผิดแปลกหรือเปล่า แต่ก็ไม่
พบอะไร

ธีรชพูดต่อว่า “ถ้าไม่นับเรื่องความจำหายหรืออวัยวะขาด ก็ไม่มี
ใครมีปัญหาอะไร”

“คือว่า ตั้งแต่วันนั้นหลังกลับจากโรงพยาบาล ตอนวิญญาณ

เราหลุดจากร่างนะ” อารัญญ์เริ่มเล่าปัญหาให้ฟัง “ตอนแรกเราก็คิดว่าไม่ได้มีอะไร แต่มันจะมีบางครั้งที่พอหลับ เรามักจะฝันเห็นเหตุการณ์”

“หมายถึง...ฝันเห็นเรื่องราวในนั้นหรือ ?” กรขมอดคิ้วเล็กน้อย “คือเห็นอะไรก็ไม่รู้มั่วๆ ประตูปะต่อกัน หรือฝันเห็นบรรพบุรุษในโลกหรือ ?”

อารัญญ์ส่ายหน้า “ไม่ใช่แบบนั้น หมายถึงเราเห็นเหตุการณ์... ที่มันเกิดขึ้นจริง”

กรกับธีรวิษหันหน้ามองกันด้วยท่าที่งง อารัญญ์จึงอธิบายต่อ

“ไม่รู้ว่าพวกแกเชื่อมั๊ย แต่... บางคืนเราก็ก็นึกว่าพ่อแม่พูดบางอย่างตอนเช้า ฝันว่าเกิดอะไรที่โรงเรียน ฝันว่าอาจารย์จะสอนเรื่องอะไร แล้ววันถัดมามันก็เกิดขึ้นจริง”

“ฟังดูเหมือนเดจาวู” กรพูดด้วยการอ้างอิงถึงวิทยาศาสตร์ของอาการคุ่นเคยต่อสถานการณ์ทั้งที่ไม่เคยพบเจอมาก่อน

“มันก็คล้ายๆ แต่เราเห็นเป็นภาพชัดเจน แล้วจำได้ด้วยนะ”

อารัญญ์บอก

“ไอ้แบบนั้นมันเนตรนิมิตไม่ใช่หรือไงวะ” จู่ๆ เด็กชายที่ฟังอยู่ที่โพล่งขึ้นมา

คำพูดของธีรวิษทำให้ทั้งสองคนหันมาสนใจ เนตรนิมิต... คำนี้เหมือนจะเป็นสรรพนามบางอย่างที่กรเคยพูดถึงเมื่อนานมาแล้ว แต่อารัญญ์ก็ไม่ได้รู้จักความหมายของมัน

“มันคืออะไรหรือ ?” อารัญญ์รีบเอ่ยถาม

“มันคือญาณพิเศษบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับการมองเห็นอดีตและ

อนาคตบางส่วน ในวงการไสยศาสตร์ ใ้พวกเขาโชคดีมีญาณนี้มักเอาดี
ด้านหมอดูหรือแม่หมอ กว่าประมาณนั้น” ธีรชออธิบายเพิ่ม

กรถึงกับประหลาดใจก็งอยากรู้อยากเห็นตอนถามอาว์ญ
“ได้ไงนะ! ปกติแค่เคยได้ยินเฉยๆ แต่แกมีได้ยังไง ?”

“นั่นแหละที่เราจะมาถามพวกแก อีกอย่างคือวันก่อนเราฝันเห็น
เรื่องประหลาดที่นี้ด้วย” เด็กสาวตอบ

“ที่นี้ ? หมายความว่า...”

ยังไม่ทันที่กรจะถามจบ บอลลูกหนึ่งก็ลอยลิวตกมาที่พวกเขา
ยืนอยู่ห่างจากสนามหลายเมตร ทว่าอาว์ญก็ยังใช้สองมือคว้ารับลูกบอล
ไว้ทันพอดี แล้วโยนกลับไปให้พวกคนในสนามหญ้า

“เมื่อคืนในฝันก็ประมาณนี้เลย” อาว์ญกล่าว “เราเห็นสองสาม
เหตุการณ์ที่โรงเรียนนี้ ก็มีเรื่องลูกบอลที่ลอยมา เราชวนพวกแกคุยที่
ต้นไม้ แล้วก็...มีเด็กนักเรียนถูกผีเข้าเลยทำร้ายคนอื่น”

“เอาจริงดิ” กรเริ่มหันมองสถานการณ์รอบๆ ถ้าผีเข้าแล้วทำร้าย
คนอื่นที่วาก็พอหนีออกแต่วิญญาณคำสาปเท่านั้น แต่มันไม่น่าจะ
ป่วนเป๊ยนในที่ที่มีคนเยอะเป็นจุดสนใจ “เด็กคนไหน ? จะเกิดขึ้น
เมื่อไหร่ ?”

“ไม่แน่ใจ แต่อยู่ในห้องเรียนที่คอมพิวเตอร์เยอะๆ”

งั้นก็คงมีแต่ห้องคอมพิวเตอร์เท่านั้น กรคิด ที่ห้องนั้นเปิดให้
นักเรียนใช้ทำงานได้จนถึงห้าโมงเย็น เพราะงั้นคงมีคนอีกไม่น้อยที่นั่น
ว่าแล้วกรก็รีบวิ่งไปที่อาคารเรียนเล็กสองชั้นฝั่งตรงข้ามทันที ทั้งอาว์ญ
และธีรชอก็ตามหลังมาด้วย

“เอาจริงมึงควรพูดเรื่องร้ายแรงนี้ก่อนจับกันได้ตั้งไม้แน่ อุตส่าห์มีตาไว้มองอนาคตชะเปเล่” ผีตัวเดียวในกลุ่มบ่นเด็กสาวขึ้นมาอย่างรำคาญใจ

“ก็ไม่ว่ามันจะเหมือนเป๊ะทุกอย่างนี่นา แล้วเราก็เห็นแค่แวบเดียวเอง” อารัญแกต่าง

“เห็นแกที่มึงเป็นคนซัพพอร์ตค่าข้าว วันนี่กูให้เกียรติดึงดแจกคำหยาบสักวันก็ได้” ธีรชว่าอย่างไม่ชอบใจนัก แต่ก็ไม่ลืมถามกวนประสาท “แล้วในฝันมึงเห็นกรกับมึงเดินหวานๆ ออกโรงเรียนด้วยกันมั๊ย ?”

“ไม่เห็นน่าสนใจจนต้องฝันเลย ก็เพื่อนที่สนิทมากกว่าเรา เรามันแค่เพื่อนเจอกันวันเดียวเอง” อารัญว่ายาวเหยียด

“ขอโทษนะทุกท่าน แต่อย่าเพิ่งชวนทะเลาะเวลานี้” กรบอกขณะที่พวกเขาทั้งสามรีบขึ้นบันไดมาชั้นสอง

แต่ที่ว่าพวกเขาเหมือนจะขึ้นมาช้าไป ทันทีที่เดินตามทางเดินระหว่างห้องเรียนมาถึงหน้าห้องคอมพิวเตอร์ ทั้งสามเห็นร่างมนุษย์ที่บิดเบี้ยวและอัปลักษณ์เดินผ่านเหล่านักเรียนตามทางเดินที่มองไม่เห็น มันฉีกยิ้มกว้างอำมหิตจนเห็นฟันน้ำเกลียดให้พวกเขา และผ่านทะลุเข้าห้องคอมพิวเตอร์

เด็กหนุ่มนักปราบผีรีบตรงดิ่งสู่หน้าประตูห้อง เมื่อรู้ว่กำลังจะเกิดเรื่องร้ายขึ้น แต่ก่อนจะทันจับลูกบิด เสียงกรีดร้องก็ดังขึ้นพร้อมกับเหล่านักเรียนมัธยมต้นและปลายปะปนกันวิ่งสวนทางออกมาก่อน

สิ่งที่กร ธีรช และอารัญเห็นผ่านเข้าไปในห้องมืดๆ ที่เต็มไปด้วยเก้าอี้กับคอมพิวเตอร์หลายตัว ยังมีนักเรียนบางคนกลัวลี้มกันจ้าเข้า

บนพื้น ต่างจากนักเรียนชาย ม. 4 คนหนึ่งใช้มือกำผมนักเรียนชายผู้โชคร้าย
อีกคนไว้แน่นเพื่อจับตัวคุกเข่า แล้วอีกมือใช้เล็บอันยาวแหลมปิดปกติ
ตัวดีไล้ใบหน้าของเขาเป็นแผลยาวหลายรอยจนเลือดซึม แม้ผู้ถูกกระทำ
จะพนมมือร้องขอชีวิตเท่าไร คนก่อเหตุดูจะไม่ฟังสักนิด

“หยุดเลยนะ!” กรตะโกนออกไป

นักเรียนที่ก่อเหตุหยุดมือลง แล้วหันกลับหมุ่นตัวซ้ำๆ กลับมามอง
คนนอกประตู แวบหนึ่งก็เห็นว่าดวงตาของเด็กหัวเกรียนเคราะห์ร้าย
เปลี่ยนสีดำทั้งหมัดก่อนจะกลับมาเป็นปกติ เขาจึกยิ้มแล้วหัวเราะ
คิกคักให้กร เหวียงนักเรียนที่จับไว้ลอยข้ามโต๊ะไปอย่างง่ายดาย

“มาเร็วเสียจริงนะ” มันกล่าวด้วยเสียงธรรมดา ทว่าดังก้อง
ทั่วห้อง “แบบนี้ก็ดี กูจะได้สนุกขึ้น”

3

ช่วงเวลาของฉากต่อสู้กำลังเป็นปัญหาคิดน้อยสำหรับกร
จริงๆ ก็ไม่นิด... โคตรปัญหาเลยต่างหากละ! การต่อสู้ในพื้นที่ปิด
แล้วมีของระเกะระกะอย่างห้องคอมพิวเตอร์ก็เป็นหนึ่งในข้อเสียเปรียบ
ส่วนอีกอย่างคือในนี้มีนักเรียนอยู่เยอะเกิน กรไม่สามารถเอาไม้ดัดสัก
ประกายออกมาใช้ต่อหน้าคนทั่วไปได้

แค่เอาการ์ดเกมมาเล่นกับเพื่อนในโรงเรียนยังเป็นเรื่องใหญ่เลย
ถ้ามีคนเห็นไม้ดัดลงอาคมได้เป็นตำนานจนวันเรียนจบแหง

เด็กนักเรียนผู้ถูกยึดร่างกระโจนเข้าไปใส่กรด้วยพลังกำลังเหนือ
มนุษย์ มันพยายามใช้เล็บหมายข่วนหน้าเขาแต่กรก็ยกแขนกันได้ มัน
ผลัดเด็กหนุ่มจนเซถอยหลังเข้าใกล้ทางประตู เลยตัดสินใจผลักอีกฝ่าย
ชนกำแพง

“ยังโอเคอยู่มั๊ย?” อาริณยืนไม่ไกลจากประตูเอ่ยถาม

“โอเค ก็พอรับมือได้ รีบพาคนอื่นหนีไปก่อนดีกว่า” กรบอกและ
ช่วยดันตัวนักเรียนคนหนึ่งลุกขึ้น

เด็กสาวรับฟังแล้วก็รีบเข้าไปช่วยพยุงนักเรียนผู้ถูกโยนข้ามไป
หลังโต๊ะ นักเรียนคนอื่นๆ หายอกันหนีออกโดยไม่ต้องมีใครบอก ในตอนที่

กรช่วยดึงความสนใจจนบัดนี้ในห้องเหลือเพียงแค่เขาคนเดียว ทำให้ไม่ต้องกังวลเรื่องใครโดนลูกหลง

“มึงหิวมากจนต้องบุกโรงเรียนเลยหรือไง ?” เด็กหนุ่มนักปราบผีเริ่มพูดก่อกวน เขาก็มั่วตัวท่าหลบการช่วนของมัน แล้วอาศัยจังหวะนั้นถีบมันเซถอยหลัง

“ไม่วะ” มันตอบอย่างไม่เกรงกลัว “กูมาฆ่ามึงต่างหาก”

ริชเดินตามเข้ามาก็นึกสงสัยพลางสังเกตคู่ต่อสู้ “ก็ว่าอยู่ คงไม่มีวิญญาณคำสาปตนไหนง่พอจะก่อกวนที่นี่หรอก ยิ่งคนเยอะเรื่องก็ถึงหุหมอผีไวขึ้น”

“โธ่มียะละ ผันร้ายของพวกผีซัดๆ เวลาเรารวมตัวแบบอเวนเจอร์ส” กรหันไปพูดกับพี่ชาย แต่ได้ติดเล่นแค่นิดเดียว เด็กชายผู้ถูกวิญญาณคำสาปเข้าร่างก็พุ่งตัวเข้าใส่กรจนเขาต้องถลึงหลบ เขาหมุนกระเป๋านักเรียนมาไว้ข้างหน้าตัว เตรียมจะหยิบเอากระเป๋าช้างที่ใส่ไว้ออกมาสู้

ทว่าศัตรูก็รู้ถึงอันตราย มันจึงถีบโต๊ะลอยมาทางกร คอมพิวเตอร์กระเด็นตกพื้น ขณะโต๊ะไม้แหวกฝ่าอากาศชนเข้ากับเด็กหนุ่มนักปราบผี ถึงแม้จะยกแขนกันไว้ทัน แต่เขาก็ล้มถลึงไปไกลสองสามเมตรอยู่ดี

“กูคงคาดหวังกับมึงมากไปหน่อย” วิญญาณร้ายในร่างเด็กนักเรียนหัวเราะหึๆ ก่อนจะหันหลังเปลี่ยนเป้ามาที่อารัญแทนราวกับกำลังหัวโหย

ริชเห็นมันแผลอเลยกระโดดชี้หลังมัน แล้วรวก้าบ้นทุบศีรษะมันไม่ยั้ง ถึงอีกฝ่ายจะเจ็บปวดก็ไม่ได้ทำร้ายอะไรได้นัก

กรใช้แขนทั้งสองซึ่งมีรอยถลอกหลายแผลผลึกโตะหลบออกข้าง
 รีบคว้าหยิบมีดออกจากกระเป๋าแล้วตรงมาหาคู่ต่อสู้ “มึงขว้างโตะใส่กู
 เนี่ยนะ! มันไม่ตลกเลยสักนิด”

มันจับตัวริรัชได้ในที่สุดแล้วเหวี่ยงเขาลงจากหลังทุ่มใส่พื้น กร
 ได้ที่ศัตรูไม่สนใจตัวมีดเล็กใส่คอมันทันที

“เดี๋ยว!” ริรัชตะโกนเลยทำให้ปลายมีดสลักประกายหยุดลงห่าง
 จากคอเด็กนักเรียนเพียงแค่ไม่กี่เซนติเมตร “ไอ้ผีหน้านี้ยังไม่ได้ใช้ร่างกิน
 มนุษย์ เราฆ่าแค่มันได้”

“แล้วจะให้ทำยังไง?” กรถามด้วยความรู้สึกลังเล ปกติวิญญาณ
 คำสาปจะมีร่างของตัวเอง แต่มันจะเข้าสิงเมื่อต้องการอาศัยอยู่ในกาย
 เนื้อ และถ้าตัวมันในร่างมนุษย์กินมนุษย์เข้าไป...ต่อไปจะเป็นเพียงแค่
 มนุษย์คนเดียว

ปรสิตกก็กลายเป็นเชื้อร้ายที่ไม่สามารถช่วยเหลือได้ทันที

มันเห็นกรหยุดนิ่งจึงยกมือข้างหนึ่งบีบคอเขา เด็กหนุ่มไม่สามารถ
 ใช้มีดทำร้ายอีกฝ่าย เลยทำได้เพียงพยายามแกะมืออีกฝ่ายขณะไอ
 ค่อยแค่ว่า ส่วนริรัชเองก็ถูกบีบคอด้วยอีกมืออยู่ข้างๆ จนมีรอยเส้นเลือด
 สีดำปรากฏตามความเจ็บปวด

“ร้ายมนตร์สักทีสิวะ!” ริรัชโวยวายขึ้นมา

“มนตร์...อะไร? ให้ทำอะไร?” กรงุนงง เขาเริ่มหายใจติดขัด
 หนักขึ้น

“มนตร์ขับไล่วิญญาณคำสาปออกร่างไง”

“กู...เอ่อ...ทำไม่เป็น”

“มึงล้อเล่นในซี้มัย ?” ธีรชมองกรอย่างไม่เชื่อนัก สีหน้าสิ้นหวัง
 คุณสอง “ตาสอนมนตรีชั้นสูงให้มึง แต่ไม่ได้สอนโลผีเนี่ยนะ!”

ยังไม่ทันได้โต้เถียงอะไรอีก เสียงฝีเท้าหลายสิบคู่ก็ดังมาจากข้างนอก
 เสียก่อนพร้อมเสียงมากมายพูดคุยกันอย่างกังวล กรพังแล้วพอรู้ว่า
 เป็นพวกอาจารย์ที่มาดูเพราะมีเหตุการณ์ผิดปกติ ตัวมันเหมือนกลัวเรื่อง
 จะบานปลายเลยปล่อยกรกับธีรชลงแล้ววิ่งออกไปทันที

“รออยู่นี่ก่อนนะ” กรบอกอารัญขณะเก็บมีดใส่กระเป๋าสะพาย
 ก่อนเด็กหนุ่มกับผีพี่ชายจะรีบวิ่งไล่มันตามทางเดิน

ตอนนี้บนอาคารโถงจนแทบไม่มีคน เด็กนักเรียนผู้ถูกยึดร่าง
 มองซ้ายขวาหาทางออกและผู้ใดคร่ำสำหรับเขมื่อบ ทว่าพวกเขาทั้งสอง
 ก็ตามมาเร็วจนไม่เปิดโอกาสให้ พอมาถึงห้องเรียนสุดท้ายตรงสุดทาง
 เดิน ไร่ซึ่งบันไดให้หลบหนี วิทยุณร้ายเลยตัดสินใจกระโดดออก
 ระเบียง มันลงพื้นแบบไร้ร่องรอยในจังหวะที่ไม่มีใครมองพอดี

กรมองดูศัตรูวิ่งเลียบบัดสนามฟุตบอล จุดหมายของมันคงเป็น
 ประตูรั้วโรงเรียน...และถ้าสามารถหลุดไปได้ มันจะไปหาเหยื่อจากข้างนอก
 อย่างแน่นอน

“ตามมาเร็วๆ ละ” ธีรชบอกแล้วกระโดดลงระเบียงตามไปด้วย
 อีกคน เขาเป็นผีจึงไม่มีอาการบาดเจ็บและไร้ใครมองเห็นการกระทำ
 สุดห่ามเช่นนี้ แม้จะล้มลุกทุเล เด็กชายในชุดเดินป่าก็ยังลุกขึ้นวิ่งไล่ต่อได้

กรสูญหายใจเฮือกหนึ่งขณะมองสถานการณ์ เขายกตั้งฝ่ามือขวา
 เล็งไปที่วิทยุณคำสาป ถึงระยะห่างเกือบห้าสิบเมตร ถ้าเขายังอาจม
 ‘ธวัชอัสนี’ ได้ดีก็พอมีโอกาสจับตัวมันได้อยู่ “สัพพาทะ...”

แต่แล้วเขาต้องเงยบงก เมื่อสายตาของเหล่านักเรียน ม. 3 ซึ่งไม่รู้
อิโนะอิเหน่เปิดประตูออกจากห้องคอมพิวเตอร์อีกห้องพอดี ทำให้เขา
ชะงักแบบไม่รู้จะแก้ตัวยังไงเมื่อกำลังทำท่าทางประหลาดๆ อยู่

“สัพ...พ...พ...” เด็กหนุ่มดึงแขนกลับมาเปลี่ยนเป็นพนมมือแทน
“สัพเพสัตตา สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์... ไช้ ไช้ กำลังสวดแม่เมตตาค
นะ ฮ่าๆๆ”

พวกเด็ก ม. 3 ทำหน้างงๆ ใสเขาประมาณว่าอะไรของเอ็งแต่ก็
ไม่ได้สนใจ เพราะเขาคงแก้ตัวได้ไม่ปกติเท่าไร ...เอาเถอะ เขาบอก
ตัวเองว่าลงบันไดเขาก็ได้ จะได้ไม่ดูโง่งกว่านี้

ทางด้านธีรวิงไล่ตามคู่ต่อสู้แบบไม่ยอมแพ้ เขาสามารถทะลุผ่าน
คนที่ยืนขวางทางและข้าวของเกะกะได้ เลยไม่สูญเสียความเร็ว แต่
ก็ไล่ตามไม่ถนัดขนาดนั้น “วิญญาณคำสาปมันวิ่งเร็วหมดทุกตัวเลย
เหรอะ ถ้าวิ่งช้าหน่อยกลัวโดนกำจัดหรือไง”

ความปากดีของเขาไม่ได้ทำให้อีกฝ่ายหันมาสู้หรือโต้ตอบเลย
สักนิด มันวิ่งผ่านเสาธงจนมาใกล้จะถึงประตูรั้ว ทางออกอยู่ไม่ไกล ทว่า
ก่อนมันจะพ้น สิ่งที่น่าอึดใจความคาดคิดก็ดันเกิดขึ้นโดยบังเอิญ

จู่ๆ บานรั้วเหล็กก็เลื่อนปิด ทำให้มันชนเข้าเต็มแรงจนล้มหงาย
หลัง วินาทีที่มันหยุดลง ธีรวิงกระโดดคร่อมทับมันและกดมันไว้
ไม่ให้เห็น

“ปล่อยๆ! ปล่อยๆ!” มันกรีดร้องเสียงดัง ดิ้นพ่วนจนเสื้อ
นักเรียนเปรอะเปื้อน ไม่สนว่าจะมีครูหรือนักเรียนหลายคนกำลังมองอยู่

ว่าตามตรงวิธีชก็เริ่มอายแทนมันแล้วละ

“ปล่อยมึงไปจัดการคนอื่นอะนะ” วิธีชเปลี่ยนท่ามาใช้แขนรัดคอมันไว้ “กูเคยดูรายการมวยปล้ำนะเว้ย แผนหลบหนึ่งออยๆ ของมึงไม่รอดหรอก”

ไม่ว่าอีกฝ่ายจะพยายามทุบตีผีเด็กชายอย่างไร เขาก็ไม่ละปล่อยสักนิด จนในที่สุดปลายสายตาวิธีชก็พอจะมองเห็นกรวิงเข้ามาใกล้

“โคตรจะช้า ทำไม่ไม่มาพุงนี้เลยล่ะวะ” วิธีชบ่นพลางกลอกตากรผู้มาได้แค่ครึ่งทางไม่ทันได้เอ่ยตอบ บางอย่างที่เป็นเส้นยาวๆ ก็ลอยข้ามหัวเด็กหนุ่มนักปราบผีมาเสียก่อน กว่าวิธีชจะมองออกมา มันคืออะไร เชือกหนึ่งสีน้ำตาลขนาดยาวก็ตกลงบนตัวของเขากับเด็กนักเรียนผู้เคราะห์ร้าย แล้ววินาทีต่อมาเชือกหนึ่งก็พันรัดตัวทั้งสองไว้ติดกัน

“ไอ้จ...” วิธีชที่รู้ถึงความบรรลัษเตรียมจะอุทาน ซึ่งยังไม่ทันกล่าวจบ เขาก็ไ้ผีอีกตัวก็โผล่ตัวตามพื้นราวกับถูกบางสิ่งที่ไม่เห็นลากผ่านเหล่าผู้คนมากมายตามทาง และแล้วในที่สุดทั้งคู่ก็หยุดนิ่งลงตรงซอกหลืบข้างหลังโรงเก็บของ ตรงนี้ข้างเงียบเยียบและเปล่าเปลี่ยวจนแทบไม่มีใครเข้ามา

ที่ต้องใช้คำว่าแทบ เพราะยังมีพวกนักเรียนสันดานเสียบางคนใช้ตรงนี้เป็นพื้นที่ซ่องสุมนะสิ ตัวอย่างก็ไอ้พวกนักเรียนชายสามคนหน้าตาผิดระเบียบพอๆ กับนิสัย กำลังยืนแลกไฟแช็กจุกบุหรี่สูบกันอยู่ตรงนี้ไม่ให้พวกอาจารย์เห็น แม้จะถูกตักเตือนก็ร้อยรอบแล้วก็เหมือนเดิม ไม่เปลี่ยนแปลงแต่อย่างใด

“เห้ย! มึงเล่นอะไรวะ” นักเรียนคนหนึ่งในกลุ่มเห็นเด็กหัวเกรียน ถูกมัดนอนบนพื้นดินพลา้นจึงเข้ามาดูพร้อมหัวเราะร่ากับชอบใจปนดูถูก ทว่าวิญญาณร้ายในร่างมนุษย์กลับแยกเขี้ยวพร้อมปรากฏดวงตาที่เปลี่ยนผันเป็นตาเหลือกโปนผิดปกติ ทำให้ทั้งสามผงะถอยหลังด้วยใบหน้าซีดเผือด

“พวกเด็กเวร กลัวตายเพราะผีแต่ไม่กลัวมะเร็งปอดเนี่ยนะ”
 ธีรชซึ่งถูกมัดไว้ด้วยกันบ่นลอยๆ

“มะเร็งปอดมันฆ่าได้แค่พวกปอดแหกเท่านั้นแหละ”

เสียงหนึ่งดังขึ้นอย่างน่าประหลาดร่ากับได้ยินผีเด็กชายพูด มันทำให้นักเรียนทั้งสามคนที่หวาดผวาท้องหันขวับมอง จึงได้เห็นบุคคลท่าทางน่ากลัวเดินออกมาจากหลังโรงเก็บของ

พอได้เห็น ธีรชก็พอเข้าใจแล้วว่าวัตถุอาคมมึงเง่าใช้ลากพวกเขามาเป็นผีมือใครไม่ได้นอกจากชายวัยสี่สิบปลายๆ สวมเสื้อผ้าสีหม่น รูปร่างหนาถึกคล้ายแดด ไว้หนวดเคราเข้ม ทำให้ดูน่าเกรงขามมากขึ้น โดยยังไม่ต้องรู้เบื้องลึกเบื้องหลัง

“ออกไป” ชายวัยกลางคนว่าเรียบๆ ทำให้นักเรียนงุนงง

“อะไรวะ ? แล้วลุงเป็นใครอีก” หนึ่งในนั้นผู้เป็นหัวใจถามอย่างไม่สุภาพ

ทว่าเขากลับแค่แย้งบู่หรือในมือเด็กพวกนั้นมาจุดสูบเอง แล้วพูดต่อ
 “ถ้าพวกเอ็งแต่ละตัวยังไม่อยากตาย ก็รีบใส่หัวกลับบ้านไปหาพ่อหาแม่ซะ”

พวกนั้นพอมองสลับริหว่างชายที่ดูไม่น่าไว้ใจและเด็กหัวเกรียน

ฐู่ในลำคอ กิริยาโกยหนีทันทีโดยไม่ต้องนัดหมาย

“ไอ้เชือกหนังนี้มีมือลงไก่อเองหรอ!” ธีรัชที่นอนโดนมัดอยู่ไว้วาย

“ชื่อไกรภพ ไอ้ผีเด็กเปรต” ชายคนนั้นว่าแล้วเดินตืดตังมาคลายเชือกออกให้

ว่าตามตรงคือสองพี่น้องและไกรภพเป็นคู่แข่งทางการตลาดซึ่งไม่ถูกกันนักตั้งแต่หลายปีก่อน สืบเนื่องมาจากการอาศัยอยู่ในพื้นที่ใกล้เคียงกัน เวลามีปัญหาอะไรก็แทบจะแย่งงานกันบ่อยครั้ง เว้นแต่จะเป็นงานสายมนตร์ดำที่กรเข้าไปจัดการไม่ได้ ส่วนใหญ่อยู่ออกแนวรุนแรงและเปื้อนเลือดเกินเหตุ อีกทั้งไกรภพยังเคยโทษว่ากรขโมยวัตถุธาตุาคมของตัวเองเมื่อหกปีก่อน จนเพิ่งนึกได้ว่าเขาเด็กเกินจะก่อเรื่อง

แต่จ็อบวิญญาณคำสาปบุกโรงเรียนเหมือนจะเข้าที่กับทั้งสองฝ่าย

“คิดจะมาแย่งงานพวกเราอีกหรอ?” ธีรัชว่า ขณะมองไกรภพตืดเด็กนักเรียนผู้ถูกสิงไว้มาผูกกับต้นไม้ด้วยเชือกหนังเส้นเดิม

“โรงเรียนรบกวนายตั้งเท่าไร มึงยังคิดเรื่องนี้อีกนะ” ไกรภพบอกเมื่อมัดไว้เรียบร้อยแล้ว เขาผละออกแล้วสูบควันจากมวนบุหรี่ “ต่อให้ไม่แย่งก็เห็นอยู่ว่าพวกมึงจัดการเองไม่ได้”

“ดูถูกเกินไปมั้ง” ผีเด็กชายกล่าว พอดีกับกรซึ่งวิ่งตามมาถึงจุดที่พวกเขาอยู่

“ไกรภพหรอ ? ลุงมาที่นี่ได้ไง” กรพอเห็นว่าธีรัชไม่ได้อยู่เพียงคนเดียวถามขึ้น

“หี ถ้าไม่มาพวกมึงจะหยุดมันได้มั้ยละ ?” ไกรภพถามกลับ เล่นเอาเด็กหนุ่มตอบไม่ถูกเลยทีเดียว เขาจึงพูดต่อว่า “ถ้างั้นข้าจะได้

จบงานสักที”

“ไม่ได้!” ทั้งกรและธีรชตะโกนห้ามพร้อมกัน พอเห็นไกรภพหยิบ ขวานด้ามเล็กสีดำสลักอักขระสีทองที่เหน็บไว้ข้างหลังออกมา

กรรีบบอกว่า “มันเข้าสิงร่างของเด็กคนนั้นก็จริง แต่คือ...มันก็ยัง ไม่ได้กินใครเข้าไป แปลว่าเรายังช่วยเขาได้อยู่ในตอนนี้อยู่ ขอละ ลุงช่วย เขาเหอะนะ”

“แล้วทำไมไม่จับไล่มันวะ ยุ่งยากเสียจริง” ไกรภพกล่าวอย่าง ชัดใจกลางเก็บขวาน

“กรมันโง่เกินกว่าจะท่องมนตร์บทนั้นเป็น” ธีรชพูด

“ดีเฟรนด์ให้กูบ้างก็ได้” คนที่ถูกว่าบ่นๆ

“โอ้เด็กพวกนี้...” ชายวัยกลางคนฟังสองคนนี้เถียงกันแล้วก็ถึงกับ กุมขมับเครียด แล้วจึงยอมจำใจช่วยในที่สุด ไกรภพใช้สายสิญจน์ พันรอบร่างของเด็กหัวเกรียน ก่อนจะโยงมาพันไว้รอบมือของตนเอง แล้วพนมขึ้น “ข้าจับไล่มันให้สลายแบบมนตร์ขาวไม่ได้หรอกแต่ดึง ออกมาจากตัวพอได้”

กรฟังแล้วก็ตั้งท่าพร้อมมีดสลักประกายทันที “รีบๆ เลยลุง เตี่ยว จะพันในฉับเดียวเอง”

“อะนะติเมน วิสังขาระโน นักชะสนโย ปาเว ภัยภูยะติง”

หลังสิ้นบทสวดของไกรภพ ร่างของเด็กชายก็ตื่นผ่านด้วยความ เจ็บปวดราวกับกำลังถูกมีดหลายเล่มทิ่มแทงซ้ำๆ อยู่หลายวินาที ก่อน กลิ่นอายควันดำจะระเหยแทรกซึมออกจากผิวหนังของเขา และทันทีที่ มันหลุดมาจากร่าง เด็กชายก็นั่งหมดสติในท่าคอพับ

ไกรภพคลาดสายสัญญาณจากมือพร้อมไอสลักเล็กน้อย ตรงหน้าพวกเขานอกจากนักเรียนคนนั้นแล้ว ก็เห็นว่ามียักษ์กลุ่มควันดำรวมร่างกันเป็นกายเนื้อที่ผิวหนังแห้งเหี่ยวอย่างน่าเกลียดน่ากลัว ดวงตาเองก็โปนเรืองรอง ตรงตามฉบับของวิญญาณคำสาป

กรเมื่อเห็นตัวมันก็กระโดดเข้าไปพร้อมตัววัดมีดอย่างรวดเร็ว วิญญาณคำสาปเบี่ยงตัวหลบไม่ทันจนได้รอยแผลลากยาวกลางลำตัว และมีแสงสีขาวสว่างจากภายใน เขาตั้งตัวจับพลันแล้วเหวี่ยงอาวุธกลับไป ที่ศีรษะของมันโดยไม่เปิดช่องว่าง แต่อีกฝ่ายจับข้อมือเด็กหนุ่มไว้ทันที ทำให้ปลายแหลมของมีดหยุดชะงักก่อนถึงดวงตา

มันแสร้งยิ้มกว้างให้เห็นคมเขี้ยวภายในปากก่อนโยนตัวเขาลอยใส่ไกรภพ แต่หม้อผีวัยกลางคนก็ล้มหลบได้แล้วหยิบขวานเล่มเดิมขึ้นมา ขวานผ่าบาดาล เป็นวัตถุอาคมมนตร์ดำประจำตัวเขาซึ่งสร้างบาดแผลให้พวกภูตผีแบบเจ็บปวดจากคมเขื่อน เขาฟาดฟันใส่มันทันที มันเองก็หลบไปมาตามด้วยชวนเขาจนเป็นแผลบนหลังมือเช่นกัน

“อยู่นิ่งๆ ลีวะ!” ไกรภพพูดเสียงดัง แล้วฟันขวานใส่ข้อมือมัน ตอนเย็นมาจะชวนรอบสอง อีกฝ่ายก็ร้องแต่ก็ไม่ได้ทำให้เขาเห็นใจ และยังฟันซ้ำเรื่อยๆ จนมือมันหลุดกระเด็นออกมา ของเหลวสีดำไหลหยดจากแผลที่ข้อมือลงพื้นพร้อมกลิ่นเน่าเหม็น

วิญญาณร้ายยังไม่ยอมแพ้ มันชูเสียงดังแล้วใช้ฟันแหลมคมกัดบ่าข้างหนึ่งของไกรภพ ทำเอาผู้เชื่อมั่นศรัทธาด้วยความเจ็บปวดแต่ก็ไม่ได้อยอมแพ้ เขายังใช้คมขวานทุบใส่แนวสันหลังของมันไม่ยั้งจนของเหลวสีดำนองทั่ว

ความเจ็บปวดทำให้มันทนไม่ไหว หันหลังทุลักทุเลเตรียมกระโดดออกทางกำแพงโรงเรียน

วิญญาณชั่วร้ายก็คงหลบหนีรอดไปได้แล้วตอนกำลังปีนไต่ เว้นเสียแต่ว่าขณะกำลังยื่นมือเกาะขอบกำแพง มือข้างเดียวซึ่งเหลืออยู่ข้างหนึ่งกลับถูกแผดเผาโดยเปลวไฟสีดำสนิทจนมันตกลงมาที่เดิม

“แหม แหม งานรวมตัวหมอผีเหรอ ?” เสียงของผู้ใช้อคมนุ่ม คนใหม่ที่นั่งอยู่บนขอบกำแพงอย่าง**อชิระ**กล่าวทักทายพวกเขาขณะกางฝ่ามือข้างหนึ่งเพื่อควบคุมไฟสีดำ

“พวกตัวปัญหาเหมือนกันอีกแล้ว” ไกรภพบนอุบอิบขณะเงยหน้ามองอชิระ

เปลวไฟลามไหม้จากมือของวิญญาณคำสาปจนขึ้นไปถึงแขนและหัวไหล่ตามลำดับ ร้อนจนสิ่งชั่วร้ายไร้ชีวิตต้องโหยหวน

จังหวะที่ไฟไหม้ลามไปทั่วทั้งตัว กรรบิดันตัวลุกยืนขึ้น แล้วอาศัยช่วงวิญญาณร้ายกำลังหันหลังปีนข้ามกำแพงอีกครั้งตัวดำมืดใส่ลำคอมันศิระแหงเหี่ยวหลุดออกจากบ่าพร้อมกับที่ร่างนั้นสูญสลายด้วยแสงสว่างเมื่อถูกสังหารด้วยมนตร์ขาว

อชิระเป็นอีกหนึ่งผู้ใช้มนตร์ดำที่พวกเขารู้จักว่ายอายุน้อย เขาสวมชุดนักศึกษากับผูกเน็กไทหลวมๆ ตามสไตล์นักศึกษาวัยสี่สิบปี ผมยาวเล็กน้อยจนต้องมัดรวบข้างหลัง บนลำคอมีรอยแผลยาวจางๆ เหมือนเคยถูกของมีคมทำร้าย เขามักเผลอม้าให้เจอบ้างแค่เดือนละหนสองหน เนื่องจากติดเรียนจนไม่ว่างทำงานนี้จริงจัง (อีกไม่กี่ปีก็คงเป็นแบบนี้เหมือนกัน)

“ตัวปัญหาคนนี่เพิ่งช่วยคุณไปนะ” อชิระตอบกลับด้วยสีหน้าล่อมือล่อเท้าแบบพวกอวดดี พลังปืนลงกำแพงมาหาพวกเขา

“คือเราเป็นนักปราบผีนะ ไม่ใช่หมอผีเหมือนลุงไกรภพ แต่ก็ขอขอบคุณที่ช่วย” กรบอก

“แล้วมันต่างกันตรงไหน ?” เด็กหนุ่มมหา’ลัยถาม ก่อนจะเลิกคิ้ว “ช่างเหอะ พอดีเห็นเสียงไววายคึกโครมเลยผ่านมาดู ตกลงมันเกิดอะไรขึ้นกันแน่”

กรเริ่มเล่าให้ฟังถึงเรื่องวิญญาณคำสาปเข้ามาก่อวุ่นด้วยการสิงร่างนักเรียนแล้วสร้างปัญหาไปทั่วโดยข้ามเรื่องนิมิตของอารักษ์เพราะยังไม่อยากให้ใครรู้

“มันเข้ามาป่วนถึงที่นี่เลยสินะ” อชิระพึมพำพร้อมยกมือประคองคางตอนครุ่นคิด

“ฟังแล้วไม่ปกติด้วยซ้ำ” ไกรภพพูด “จากประสบการณ์ที่เจอมาใครๆ ก็รู้ว่าวิญญาณคำสาปต่อให้วิหิงโยแคไหนก็ไม่พยายามก่อวุ่นบริเวณคนพลุกพล่าน เว้นเสียแต่ว่า...”

“มีคนสั่งมันให้ทำ” ธีรชซึ่งเงยบอญูนานได้พูดขึ้นจากการสรุปสถานการณ์

“มีความเป็นไปได้” อชิระพยักหน้าเห็นด้วย ทว่าก็มีความสงสัย “แต่จะทำแบบนั้นเพื่ออะไร ?”

ทั้งสี่ต่างสลับมองหน้ากัน แล้วสุดท้ายสายตาของพวกเขาก็หยุดลงที่กร

“ตอนที่ปะทะกันครั้งแรก มันบอกว่ามาเพื่อฆ่าเรา” เด็กหนุ่มผู้

โดนจ้องเล่าให้ฟัง

“สร้างอริไว้ที่ไหนอีกล่ะ ?” ไกรภพตั้งข้อสงสัย

“จริงๆ ก็มีเยอะจนไม่ได้นับ” ธีรัชพูด แล้วถามไกรภพว่า “มีวิธีตามรอยเจ้านายตัวเมื่อก็มั้ยลุงไก่อ ?”

“มี ตามจากตัววิญญาณคำสาป แต่มันเพิ่งกลายเป็นผงเองนะสิ” หมอผีรุ่นลุงตอบ แล้วมองกรแบบคาดโทษ ในเมื่อเขาเป็นคนปาดคอ มันจนสลาย แม้แต่มือเหี่ยวๆ ซึ่งถูกไกรภพตัดออกก็สลายตามจนไม่เหลือร่องรอย

“แล้วจะปล่อยให้มันหนีไปเหรอก ?” กรถาม น้ำเสียงไม่พอใจที่พวกเขาเป็นฝ่ายโดนโยนความผิดให้

ไกรภพเตรียมจะพูดอะไรอีก แต่แล้วอชิระก็ห้ามปรามไว้เสียก่อนว่า “โทษกันก็ไม่ได้อะไรสักหน่อย ไม่มีใครบาดเจ็บหนักก็ดีแล้ว”

หมอผีอายุมากที่สุดในกลุ่มพนลมออกจุมกอย่างขัดใจ แต่ก็ไม่ได้เถียง เพียงแค่มองหน้ามือธีรัชที่นิ้วหายไปด้วยความสนใจ “แล้วไอ้ นิ้วนั้นมันหายไปที่ไหน ?”

ผีเด็กชายยกมือชี้ขึ้นให้ทั้งไกรภพกับอชิระดู “ไม่รู้ แต่น่าจะเป็นผีมือคนเดียวกับที่เรียกวิญญาณมาป่วน”

“เห็นแล้วสยองนะ” อชิระหน้าเหยตอมองมือที่นิ้วขาด

“เหอะ มีสามนิ้วอย่างกับผีตีนไก่อ” ส่วนหมอผีวัยกลางคนหัวเราะดูถูกในลำคอ จนคนที่ถูกล้อเลียนพับนิ้วเก็บไว้จนเหลือแค่นิ้วกลางใส่เขาแบบหงุดหงิด

กรและธีรัชต่างก็คิดไม่ตกว่าจะตามสืบหาความจริงอย่างไร

จนกระทั่งเสียงของพวกอาจารย์เดินใกล้เข้ามาจุดที่พวกเขาอยู่ พวกนักเรียน หัวใจก่อก่อนหน้าคงเอาไปฟ้องเพราะโดนชายมีหนวดรังแก เลยทำให้คนกรูมาทางนี้กันหมด

“ฉันว่าเราควร...ไปจากตรงนี้นะ” อชิระบอก พร้อมชี้นิ้วที่กำแพง

“เอาสิวะ” ไกรภพพูด เขาเองก็ไม่อยากมีปัญหากับคนเลยเริ่มเหยียบถังขยะแล้วป็นข้ามออกกำแพงเป็นคนแรก “แล้วเดี๋ยวนี้เอ็งใช้ไฟทมิฬได้ด้วยหรอ ? เอาเรื่องไม่ใช่หน่อย”

“คนเราถ้าไม่เรียนรู้อะไรเยอะๆ เดียวก็พลาดทำให้คนรุ่นใหม่หรงกนะ” อชิระไหวไหล่ส่งๆ ให้เขา พร้อมป็นขึ้นตามเป็นคนที่สอง

กรลังเลชั่วขณะ แม้จะรู้สึกหงุดหงิดตัวเองที่พลาดทำหลักฐานสืบปัญหาสลาย แต่ก็ป็นข้ามกำแพงด้วยเช่นกัน ต่างจากธีรัชซึ่งเดินทะลุกำแพงออกมาได้เลย

4

อาร์ญูเดินผ่านประตูรั้วโรงเรียนมาข้างนอกหลังถูกกรทังไว้ในห้องคอมพิวเตอร์ พอเรื่องมันวุ่นวายบริเวณอื่นแทน เธอเลยหนีมาพร้อมกระเป๋านักเรียนของเขาที่ทิ้งไว้

ข้างนอกนั้นตึกล้ากับมึงยังคงยืนเสียบๆ อยู่ข้างกันเหมือนเมื่อปีสิบนาทีก่อนเป๊ะ ท่าทางเหมือนทั้งคู่ไม่ได้พูดคุยอะไรกันเลยสักคำ จนกระทั่งอาร์ญูปรากฏตัวขึ้น เด็กสาวสวมแว่นตาก็รีบตรงมาหาทันที

“กรล่ะ ไม่ได้มาด้วยเหรอ ?” มึงเอ่ยถาม

“เขา เอ่อ...” อาร์ญูอีกอักเล็กน้อยพลางนึกคำตอบ “เขาหายนะ มันเกิดเรื่องวุ่นวายนิดหน่อยข้างใน”

“เรื่องวุ่นวาย...แบบไหน ?” เด็กสาวผมสั้นยังสงสัยต่อ

“นั่นสิ ได้ยินพวกนักเรียนออกมาพูดว่ามีคนทำร้ายกันด้วยนะ”

ตึกล้าเสริมอย่างสนใจด้วยอีกคน

อาร์ญูมองมึงกับเพื่อนสนิทสลับกัน พยายามคิดคำแก้ตัวอื่นๆ ต่อจากนี้แบบหมดหนทาง “ก็...”

“มีนักเรียนทะเลาะกันเฉยๆ เอง” เสียงของกรทำให้อีกสามคนหันมองเป็นทางเดียวกัน จึงเห็นว่าเขาเดินมาตามแนวกำแพงโรงเรียน

แทนที่จะออกทางประตูรั้วแบบควรจะเป็น โดยมีวิธีตามหลังมาด้วย

“ทำไมกรมาจากทางนั้นล่ะ?” มิ่งสงสัย

“มันวุ่นวายจนต้องหาทางอื่นออกมาเนี่ยสิ แต่พวกอาจารย์กำลังเคลียร์อยู่ โชคดีที่ไม่มีใครเป็นอะไร” เด็กหนุ่มตอบเสียงๆ พอรับกระเป่ามาจากอาร์ญก็เริ่มเดินนำคนอื่นห่างจากโรงเรียน ถึงมิ่งกับต้นกล้าจะยังสงสัยอยู่แต่ก็ไม่ได้ถามอะไรต่อ

ครู่เดียวพวกเขาออกมายืนอยู่ตรงป้ายรถโดยสารประจำทางหน้าถนนใหญ่ไม่ไกลจากโรงเรียน ต้นกล้าชวนอาร์ญให้กลับบ้านพร้อมกันเลย แต่เธอขออยู่กับกรก่อน เขาจึงนั่งรถตุ๊กกลับไปเมื่อรถมาถึงในสิบลานที่ต่อมา

“แกยังไม่กลับเหรอ?” กรถามอาร์ญ

“อ้อ เรายังสงสัยเรื่องเมื่อก็อยู่ละ เลยอยากรู้เรื่องนั้นซะหน่อย” เธอบอกเขา ซึ่งก็พอเข้าใจได้ว่าพูดถึงอาการเห็นภาพนิมิตของเธอเลยจะหาข้อมูลจากหนังสือตำราของสองพี่น้อง

“ได้ๆ ไปกันเลยมัยละ” กรพยักหน้าให้อาร์ญ

ทว่ามิ่งก็พูดขึ้นมาก่อนทั้งสองจะเดินไปด้วยกัน “กรมีนัดทำงานส่งกับมิ่งนะ ลืมมัยเนี่ย”

“เอ่อ...” เด็กหนุ่มคิดอยู่พักหนึ่ง ตอนนีเขาก็ไม่แน่ใจนักว่าจะเอายังไงต่อดีจริงๆ คือไม่ได้ลืมหรอก แต่ไม่คิดว่าต้องรีบทำขนาดนั้น “นั่นสิ เอาไงดี”

“แล้วพวกแกจะทำการบ้านที่ไหนล่ะ? นานหรือเปล่า” อาร์ญถามขึ้น เธอมองสลับทั้งคู่อย่างไม่ชอบใจนัก

กรกับมิ่งคิดอยู่พักหนึ่ง แต่แล้วก็กลายเป็นฝ่ายสาวพูดขึ้นมาก่อนว่า “ที่ห้องกรมัย อยู่ใกล้ๆ นี้เองไม่ใช่หรือ ?”

“ไม่ได้ๆ ะ” เด็กหนุ่มรีบพูดรัว ว่าตามตรงกรก็ไม่เคยพาคนจากโรงเรียนไปหอพักมาก่อน เอาจริงชีวิตเบื้องหลังของเขาไม่ใช่อะไรที่เอามาเปิดเผยได้ ไม่นั้นเพื่อนคงเลิกคบแน่ “คือ... หอพักนั้นห่วยสุดๆ เลย”

“นั่นหรือ” มิ่งว่าด้วยเสียงเรียบเฉย ไม่ได้เข้าชี้เขา

“นั่นถ้าเป็นบ้านมิ่งละ ? มีพวกผู้ใหญ่อยู่ด้วยอาจจะดีกว่านะ”

กรเสนอบ้าง แต่สีหน้าของผู้ฟังไม่ค่อยโอเคนัก

“ทางบ้านมิ่งก็ไม่ชอบให้พาเพื่อนไปด้วย ยิ่งเป็นเพื่อนผู้ชายสำหรับพ่อยิ่งแล้วใหญ่เลย”

กรฟังก็ร้องอ้อด้วยความเข้าใจถ้าครอบครัวมิ่งจะห่วงเรื่องผู้ชายก็ไม่ใช่เรื่องแปลก ในเมื่อเป็นลูกสาวของบ้าน เลยถามว่า “แล้วเอาไงดีอะ ?”

ทั้งคู่มองหน้ากันสักพัก ก่อนที่มิ่งจะเสนอขึ้นว่า “มีคาเฟ่ใกล้ๆ อยู่ถ้าแบบนั้นกรโอเคมั๊ย ?”

“ก็เป็นดีที่ลงตัว” กรเลิกคิ้วให้แบบเห็นด้วย

“โทษนะคะ ฮัลโหล” อาวุธพูดขึ้นหลังจากทั้งสองเอาแต่คุยกัน “แล้วเรื่องที่เรา...” เธอเกือบพูดถึงการมองเห็นอนาคต แต่พอเห็นมิ่งจ้องตนเองก็ชะงัก “เรื่องอันนั้น”

กรนิ่งเงียบครู่หนึ่ง แล้วเหลือบสายตามองผีเด็กชายข้างๆ เพื่อขอความช่วยเหลือ

ธีระชมอบนพร้อมถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วบ่นๆ เรื่องปัญหา

รักร้วยรุ่น ก่อนหันมาทางอารัญ “เสียใจด้วยคุณไม่ถูกเลือก ตอนนี้อยู่ได้ กฤตชญาณรุ่นอัปเกรดมาแทน”

เด็กสาวที่ถูกผีและแม่มปากอย่างไม่ชอบใจนัก แต่ก็จำใจเดินตามหลังธีรัช ส่วนกรบอกว่าทำการบ้านเสร็จแล้วจะรีบตามไปทันที

“เขาทำแบบนั้นได้ไงแก เขาไม่ช่วยเราแล้วหรือ ?” อารัญบ่นให้ธีรัชฟังด้วยน้ำเสียงไม่พอใจนัก เมื่อเธอกับเขาเพิ่งเดินเข้าลิฟต์ของหอพักที่สองพี่น้องอาศัยอยู่

สมศรีกำลังจะขึ้นนิ้วกดปุ่มลิฟต์ตามหน้าที่ปกติ ก็ถูกเด็กสาวแย่งกดเสียก่อน ทำให้ผีประจำอยู่ในลำคอออกมาเพราะถูกแย่งงาน

“มันต้องส่งการบ้าน มึงก็อึ้งงั่งชะจริง” ธีรัชพูด ไม่ได้สนใจสมศรีที่โขกหัวกระแทกผนังรั่วจนลิฟต์สั่น ไฟดับๆ ติดๆ และผนังเริ่มมีหยดเลือดไหลย่อยลงมา

“เข้าใจจ้ะ แต่เราอุตส่าห์มาถึงที่นี่เลยนะ ไม่ได้มาเพื่อให้โดนทิ้งไว้ชะหน่อย” อารัญว่า

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า ไข่แบบนี้มันน้อยใจซัดๆ”

“ไม่ใช่ชะหน่อย” เด็กสาวแก้ต่าง “ก็แค่... ปกติเขาจะช่วยนี่นา”

“ถูกี่ช่วยได้เหอะวะ หาข้อมูลเนตรนิมิตเนี่ยใครๆ ก็ทำ...สมศรี! หยุดก่อนดี!” ธีรัชพยายามเมินแล้วแต่ก็รำคาญอยู่ดีจึงตวาดขึ้น “กตลิลต์เองก็โกรธ มีคนกดให้ก็โกรธ เป็นผีบ้าไร้ง”

ผีหญิงสาวประจำลิฟต์หยุดการก่อกวนแล้วก็จริง ทว่ายังมีท่าทีฮึดฮัดเล่นใหญ่ ชนิดที่ว่าลิฟต์มาถึงชั้นหกแล้วประตูก็ถูกสำแดงอิทธิฤทธิ์

ทำให้เปิดปิดสลับกันเร็วๆ จนอาร์ญออกไม่ได้ เด็กสาวกำลังขจัดใจเรื่องกรแล้วต้องมาพบเรื่องนี้ก็จึงปลดปล่อยอารมณ์ด้วยการกรี๊ด เป็นการผสมโรงมั่วกันเลยทีเดียว

ธีรชในสถานการณ์ทำได้แค่บ่นด้วยความรำคาญว่า “ทั้งคนทั้งผี เสียสติไปหมดแล้ว กูจะบ้า”

หลังผ่านมาเกือบวันที่ ในที่สุดสมศรีก็ยอมให้ลิปต์เปิดอกแบบสงบสุข ธีรชกับอาร์ญซึ่งใจเย็นลงบ้างเดินทางเดินมาถึงหน้าห้อง 613 ที่อยู่อาศัยผสมกับสำนักงานไซปริศนา เด็กสาวหยุดยืนหน้าห้องหลังเพิ่งนึกได้ว่าไม่ได้ขอกุญแจจากกรเลยเข้าไม่ได้ ผีเด็กชายจึงเดินทะลุผ่านประตูมาเปิดให้จากข้างใน

“ทำไมตอนเรามารอบนั้นไม่เห็นทะลุผ่านได้อะ ?” อาร์ญถามหลังจากเดินเข้าและปิดประตูลง ในห้องพักเล็กๆ นี้ยังคงมีข้าวของเกะกะไม่ต่างจากหลายเดือนก่อน อาจจะดูสะอาดขึ้นบ้างนิดหนึ่ง รวมถึงเชือกบ่วงบนคานก็ถูกเก็บออกไปแล้ว

“กูเป็นผีไวโอพี ผีตัวอื่นเลยไม่ได้รับสิทธิ์ให้ทะลุเข้ามา” ธีรชตอบเขากับกรได้ลงอาคมเอาไว้เพื่อป้องกันการบุกรุก เพื่อมีจอมขมังเวทย์ฝ่ายร้ายพยายามส่งผีที่เลี้ยงไว้เข้ามาจัดห้อง

“มีมาตรการใหญ่โตจังแฮะ” เธอพูด ก่อนจะตรงมายังตู้เย็น รอบนี้ข้างในมีขนมและน้ำอัดลมแช่เอาไว้ มันแสดงให้เห็นว่ารอบนี้พวกเขาพอมีเงินใช้บ้าง อาร์ญหยิบเยลลี่เม็ดมากินห่อหนึ่งพลางก้าวเท้าเข้าใกล้ชั้นหนังสือ “แล้ว...มันใช้เล่มไหน ?”

“ห้องนี้มีหนังสือตั้งสี่สิบห้าสิบเล่ม หาเรื่อยๆ เดียวก็เจอม่้่ง”

ธีรัชกล่าวและเริ่มหยิบหนังสือคลี่เปิดทีละเล่ม

อาร์ญัดเยลลี่อีกกำมือหนึ่งเข้าปากเคี้ยวและช่วยเขาหาหนังสือ

“แล้วพวกแกไม่มีความสามารถพิเศษแบบนี้กันบ้างหรือ ?”

“ไม่วะ พวกกูเก่งแจ่มอยู่แล้ว” ธีรัชหยิบหนังสือที่เกี่ยวกับความฝันมาดูต่อ

“ถ้าหมายถึงปากเก่งก็เชื่ออยู่นะ” เด็กสาวว่าแล้วถามต่อ “นี่สองคนนั้นเขาเป็นแค่เพื่อนกันจริงหรือ ?”

“ใช่ดิ เท่าที่รู้จักพวกมันมาตั้งแต่ประถม igr ม่งไม่ได้ชอบมิ่ง” เด็กชายในชุดเดินป่าพูด สายต่ายังคงมองหนังสือ “แต่มิ่งน่าจะชอบกร”

“จริงหรือ ?” อาร์ญุดกใจปนสงสัยขณะเปิดหน้ากระดาษเรื่อยๆ

“เมื่อก่อนเคยใช่ ส่วนตอนนี้ไม่รู้ ชี้่เกี่ยวตามเสือก” ธีรัชพูด “มันมีเรื่องโง่เง่าตอนประถมอยู่ ที่มีผู้หญิงบอกชอบกรแล้วมันร้องให้ ก็ยัยนั่นแหละ ภูล่อมันแทบตายจนมิ่งเอากล่องดินสอตีหัวกู โคตรเหี้ยเลย”

อาร์ญูหัวเราะแห้งเสียงเบาหลังได้ฟัง ถึงจะเห็นด้วยว่าเขาสมควรโดนแล้ว

พวกเขาค้นหาหนังสือตำราอีกหลายเล่มจนเกือบหมดชั้น และแล้วในที่สุดธีรัชก็เจอหนังสือปกแข็งเล่มเล็กเรื่อง ‘ญาณพิเศษในตัวบุคคล’ เด็กชายเริ่มเปิดหนังสือออกทีละหน้า ผ่านเรื่องของพวกความสามารถพิเศษต่างๆ ทั้งพวกร่างทรง พวกสื่อสารกับสัตว์ หรือพวกมีโทรจิต จนถึงหน้าเกี่ยวกับญาณของอาร์ญูเขาจึงอ่านออกเสียง

“เนตรนิมิต... หนึ่งในประเภทญาณพิเศษที่เกิดขึ้นกับมนุษย์ผู้เข้าใกล้ความตายในห้วงการหลับไหล ญาณนี้มีโอกาสปรากฏขึ้นเพียงกับ

หญิงสาวหนึ่งในร้อยคน ผู้ใดวิญญูณเคว้่งคว้างมากเกินกว่าหนึ่งวัน และกลับสู่กายตนเอง ผู้นั้นจะสามารถมองย้อนอดีตและมุ่งสู่นาคต ได้มากกว่าสายตาคคนทั่วไป”

“เฉพาะผู้หญิงด้วยหรือ ?” อารัญสงสัยพร้อมตาลูกกวาด เธอ กำลังมองหน้ากระดาษอันเต็มไปด้วยรายละเอียดและภาพวาดประกอบ ของผู้หญิงคนหนึ่งมีดวงตาบนฝ่ามือทั้งสอง

“มันถึงเรียกว่าแม่หมอบใจ พวกผู้ชายยังมีญาณอีกตั้งหลายแบบ ให้ใช้” ธีรชพุด เขาคุ่นคิดอยู่พักหนึ่งแล้วสรุปว่า “เท่าที่คิดเอานะ ภู่ว่า มิ่งมีญาณนี้จากการหัวแตกนอนพะงาบในป่าพะพราง พอวิญญูณกลับ เข้าร่างก็เลยมีสิ่งนี้มาด้วย”

“หนังสือบอกว่าเกินหนึ่งคืนนะ แต่พวกเราอยู่กันแค่...”

“คืนเดียว” เขาพูดแทรก “แต่เวลาในนั้นมันผิดเพี้ยน ทำให้มิ่ง เป็นวิญญูณถึงสองวันเลยต่างหาก”

อารัญฟังแล้วก็เห็นด้วยว่าเป็นตามนั้นจริง ก่อนเริ่มมองฝ่ามือตัวเองด้วยความตื่นเต้น “แบบนี้เรากำลังกลายเป็นซูเปอร์ฮีโร่หรือเปล่า ?”

“พลังแค่นี้แม่งจะเป็นได้ไงวะ ถ้ายิงใยแมงมุมได้ก็ว่าไปอย่าง” ธีรชพุดเสียงเบือๆ แล้วอ่านต่อเพิ่มเติม “แต่มันบอกว่าสามารถมองเห็น ถึงอดีตได้ด้วย”

“ได้จริงอะ เราไม่เคยฝันเห็นมาก่อนเลย” อารัญพูดด้วยท่าที่ สนใจราวกับเห็นของเล่นชิ้นใหม่

“ก็ไม่ใช่ฝันนะสิ ภาพอนาคตจะมองเห็นผ่านความฝัน ส่วนภาพ อดีตเห็นผ่านการสัมผัสตัวบุคคลหรือสิ่งของ เป็นญาณหยั่งรู้แนว...

เล่นอะไรของมึง ?” ธีรัชที่กำลังอ่านรายละเอียดอยู่ต้องหยุดลงเมื่อถูกอาร์ณูใช้นิ้วจิ้มแขน

“ไม่เห็นมีภาพอดีตเลย” เธอว่าขณะจิ้มซ้ำๆ

“ใช้ไม่ได้โว้ย! ฝีมือชู้บชู้คคหรือสิ่งของ มึงก็จิ้มถูกเป็นทีเลย” ฝีเด็กชายตีมืออีกฝ่ายเสียงดังเป๊ยะ “ที่ผ่านมามึงแตะอะไรตั้งเยอะแยะ ก็ยังไม่เห็น แสดงว่าใช้ไม่เป็นไง”

“แล้วมันต้องทำยังไงถึงจะใช้ได้ล่ะ ?” อาร์ณูถามขึ้นอีก

ธีรัชลองเปิดกระดาษกลับไปมาพักหนึ่ง “ไม่มีบอกวะ มึงต้องลองผิดลองถูกเองแล้วแหละ”

หลังจากผ่านมาพักใหญ่ฝีเด็กชายกับแม่หมอมสาวมือใหม่ก็ลองพยายามใช้ญาณกับสิ่งของต่างๆ ในห้อง แต่ไม่ว่าจะลองตั้งสมาธิกับหนังสือ ห่อขนม หรือภาพถ่ายเหตุการณ์จากอดีตก่อนๆ ทว่าต่อให้ลองถืออะไรก็ตาม อาร์ณูก็ไม่สามารถเห็นอะไรเหมือนตอนฝันได้สักนิดเดียว

จนกระทั่งเวลาผ่านไปจนถึงหนึ่งทุ่มนิดๆ เสียงไซกัญแจก้ดังขึ้น ตามมาด้วยกรเดินเข้าห้อง 613 สิ่งที่เขาเห็นเมื่อมาถึงเลยเป็นภาพของอาร์ณูหลับตาถือไม้ตบูกของเขาอยู่ ส่วนธีรัชยืนข้างๆ ใช้แขนอุ้มของมากมายเอาไว้อีก

“นั่น...พวกแกเล่นอะไรกันอยู่ ?” กรถึงกับหลุดปากถาม

“คล้ายๆ อับดุลเอี้ย แต่ตอนนี้กูไม่อยากรถามตอบอะไรแล้ว” ฝ่ายฝีพี่ชายตอบแข็งๆ พร้อมวางของกองทิ้งไว้บนพื้น

อาร์ณูเองก็ถอนหายใจแล้วส่งไม้ตบูกคืนให้กร “เราทดลองญาณ

ของเนตรนิมิตกันอยู่ แต่เหมือนจะไม่โอเคเท่าไร”

“คือเนตรนิมิตมันมองเห็นอดีตผ่านการสัมผัสสิ่งของ” ธีรัชอธิบายให้คนมาใหม่ฟัง “ถ้าหนังสือไม่ได้ให้ข้อมูลผิด มือยัยนี่ก็คงด้านเกินทน”

เด็กสาวเหลือบมองเขาด้วยสายตาไม่พอใจ แล้วหันมาคุยกับกรต่อ
“มาตอนเราจะกลับพอดีเลยนะ”

“ขอโทษๆ งานมันยากไปหน่อย” เด็กหนุ่มว่าขณะโยนกระเป๋านักเรียนลงบนโซฟา แล้วก้มตัวเก็บของที่ธีรัชกองอยู่บนพื้นไปไว้ที่เดิม อารัญเองก็เข้ามาช่วยเช่นกัน

“แล้วสนุกมั๊ย ?” เธอถามตอนเก็บใหญ่รูปทรงประหลาดไว้บนโต๊ะ

“คณิตศาสตร์มีอะไรให้สนุกตรงไหน ดีที่มีมิ่งช่วย ไม่งั้นเครียดตายพอๆ กับงานผีแน่” กรเองก็ง่วนกับการเรียงลำดับภาพถ่ายเช่นกัน

“แต่แกชอบงานผีมากกว่าไม่ใช่หรือไง”

“ก็ชอบ มันสนุกกว่าแหละ เพียงแค่ที่เจอนอกจากวันนี้มันมีอะไรแปลกๆ”

“หมายความว่ายังไงเรื่องแปลก ?”

ไม่ทันกรจะได้ตอบ เขาเกือบทำปึกภาพถ่ายร่วงตอนยืนขึ้น อารัญที่เห็นรีบยื่นมือเข้ามาจะช่วย แต่ก็พลาดเลยไปแตะมือเด็กหนุ่มเข้า

เพียงชั่วเสี้ยววินาที ภาพที่เด็กสาวเห็นตรงหน้าพลันดูบวมบวมมองเห็นบ้าง มีดลงบ้าง สลับกันราวกับจอโทรทัศน์กำลังติดๆ ดับๆ ก่อนจะปรากฏภาพตรงหน้าเช่นเคย

บรรยากาศที่เห็นเปลี่ยนแปลงโดยสิ้นเชิง ทุกอย่างดูพร่ามัว

ด้วยโทนแสงที่ผิดแปลก อารัญยืนอยู่ในสถานที่สีขาวเล็กๆ มองเห็นพนักงานหญิงยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์คิดเงิน มีคนวัยทำงานและวัยรุ่นกำลังนั่งแยกโต๊ะกันแต่ละมุม พวกเขา กำลังเพลิดเพลินไปกับของกินและเครื่องดื่มของตัวเอง แม้จะดูวัยรุ่นอายุอยู่บ้าง แต่เด็กสาวกลับไม่ได้ยินเสียงอะไรเลยสักนิด

เธออยู่ในคาเฟ่แห่งหนึ่งที่ตัวเองไม่รู้จัก

ขณะที่กำลังขมวดคิ้วอย่างงุนงง เธอเหลือบมองเห็นเด็กหนุ่มผู้แสนคุ้นเคยที่โต๊ะตัวหนึ่ง กรกำลังนั่งเขียนงานในสมุด โดยมีมิ่งนั่งฝั่งตรงข้าม ทั้งคู่ปิดสมุดลงเป็นสัญญาณว่างงานได้เสร็จแล้ว เขากำลังจะลุกขึ้น ทว่าเด็กสาวสวมแว่นตากลับพูดบางอย่างที่อารัญไม่ได้ยินเหมือนตรงหน้าเป็นเพียงละครใบ้

กรดูคิดหนักอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะหยิบโทรศัพท์ออกมาดู เขาไหวไหล่ส่งๆ ครั้งหนึ่งแล้วส่งของกินอย่างเค้กชิ้นมาที่โต๊ะ

อารัญเหลือบมองรอบๆ ก่อนสายตาจะหยุดลงที่นาฬิกาบนผนัง จึงเห็นว่าเป็นเวลา 18.05 น.

ภาพทุกอย่างดูวุ่นวาย ก่อนเธอจะมองเห็นริ้วขและกรยืนมองอยู่ในห้องพักเดิมอีกครั้ง

“อารัญ โอเคมั๊ย ? ยังไหวอยู่รีเปล่า ?” กรเขย่าไหล่เล็กน้อยจนเธอบัดมือเขาออกเบาๆ

“คืออะไรที่ว่าโอเคมั๊ย” เด็กสาวไม่เข้าใจ

“มิ่งเหม่อตั้งสิบวินาทีเลยนะ นึกว่ายื่นทำสมาธิ” ริ้วขบอกก่อนจะนึกอะไรขึ้นได้ “หรือเมื่อกี้มิ่งเห็นภาพนิมิต”

“จริงอะ ? แกเห็นอะไรหรือ” กรที่สนใจยิ้มให้เธออย่างตื่นเต้น ก่อนที่วินาทีต่อมามันจะหุบลงเพราะถูกจ้องเขม็ง

“เห็นแกมัวแต่กินขนมเกือบชั่วโมงเลยไง ซีสเค้กบ้างอันนั้นนะ!”

“แยะแล้ว” กรอุทาน

“ซีสเค้กอะไร ?” ธีรัชสงสัยตามไม่ทัน มองสลับอาวุธกับกร คอแทบหัก “มึงมีเงินซื้อเค้กด้วยหรือ ?”

“นานๆ กินทีอะ” กรแก้ตัว แล้วพูดกับอาวุธต่อเสียงแผ่ว “คือ...มึงแค่ชวนกินขนมเฉยๆ หลังเขียนงานเสร็จ เราก็คิดว่าแค่แป็บเดียว”

“เลยคิดว่าเรารอทั้งวันได้งี้ปะ ในเมื่อแกเป็นคนชวนแล้วมาโยนงานให้ธีรัชอีก” เธอตอบ “ไม่เป็นไรหรอก เราได้รายละเอียดแล้วแหละ จะกลับแล้วพอดี” พูดจบเธอก็หันมาขอบคุณพี่เด็กชายแล้วก็เดินจากไป

กรรีบก้าวตามมาเห็นอาวุธรลฟต์แต่มันซ้ำจึงเปลี่ยนใจลงบันได แทน เด็กหนุ่มหมายตะโกนเตือนเธอเรื่องผีตรงบันได ซึ่งยังไม่ทันได้พูดกลายเป็นว่ามีเสียงของเธอตะโกนก้องว่า ‘ออกไป!’ พร้อมเสียงตึงตังดังขึ้น ตามมาด้วยพี่ชายชราตัวผอมสวมแคกวงเกงตัวเดียวโชว์หุ่นผอมแห้ง นอนหายใจแล้วใช้แขนขาเคลื่อนที่ขึ้นบันไดมาที่ละชั้นจนถึงชั้นหก **สมควร**หยุดลงเมื่อเห็นกรด้วยสีหน้าหวาดระแวงชัดเจนไม่เหมือนผีเฮี้ยนตามทางเดินที่เล่าลือในหอพัก

“ผู้หญิง... คน... หวาดกลัว...” สมควรปากสั่น เขาเป็นผีที่สื่อสารได้นิดหน่อยต่างจากสมศรี เลยสนทนาเป็นคำพูดสั้นๆ ได้

กรฟังแล้วก็ถึงกับทำตัวไม่ถูกเลยทีเดียวน ขนาดผีตาแก่หัวงูชอบหลอกมนุษย์ผู้หญิงเจออาวุธผ่านทางยังจะขาดใจ แล้วเขาเป็นถึง

ตัวสารตั้งต้นความโกรธเนี่ยมันจะขนาดไหน!

ธีรัชเห็นสถานการณ์ไม่ดีแต่ดันติดตลก จึงร้องเพลงเศร้าให้มัน
แย้ขึ้นไปอีก

“อย่ากวนตีน กูไม่ได้อกหัก” กรห็นมาโว้ยใส่

“กวนตงกวนตีนอะไรไม่มี กูแค่อยากออกอัลบั้ม” เด็กชายแถ
แก้ตัวแล้วเดินหนีไปทางอื่น “เหมือนญาณมองอดีตอยู่ที่อารมณ์ผู้ใช้
พอมึงมานะของขึ้นเชียรว”

โคตรชวยชะมัด กรบอกตัวเองในใจขณะกุมขมับ มีอหยิบ
โทรศัพท์ออกมาแล้วเริ่มคิดว่าควรส่งข้อความขอโทษยังไงดี

ชีวิตนักเรียนสลับกับนักปราบผีของ “กร” ยังดำเนินต่อ
ทว่าความสงบดับฟังและหลังมีคนหมายหัวเขากับ “ธีรัช”

ถ้านั้นไม่มากพอ สองพี่น้องก็ดันได้ภารกิจใหม่ให้ต้องพัวพัน
กับพัสดุแปลกปลอมของ “มรณังเอ็กซ์เพรส” ที่มีการขนย้ายวิญญาณร้าย
ไร้ตัวผู้ส่ง แต่ความผิดพลาดกลับทำให้เหล่าวิญญาณหนีหลุดมาได้
จึงเป็นหน้าที่ของพวกเขาต้องตามจับมันก่อนสายเกินแก้ไข

และงานนี้ยิ่งตามสืบเท่าไร มันก็ลับค่อยๆ พาทั้งสองเข้าใกล้
เรื่องบางอย่างในอดีตโดยไม่ทันได้ตั้งตัว!

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปี ขึ้นไป

กดลองอ่าน

www.booktime.co.th

@booktime

299.-